

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΒΑΘΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59.

*Εκαστον φύλλον τιμάται
λεπτόν 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΡΟΤΕΑ
Εν Ἑλλάδι . . . . Δρ. 10
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ . . Φρ. χρ. 12

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Οἱ Μητραλοῖαι.
- Ἡ Μάρτυς ἱστορικὸν ἐπεισόδιον ὑπὸ Ι. Μαράνου. (Τέλος).
- Τὸ Δέμα, εἰκὼν, ὑπὸ Α. Α. Ἀθούρη.
- Κάρπος Σαμοῦλοβιτς Νιτσσεπορένκο, διήγημα, ἐκ τῶν τοῦ Λοματσεφσκη. Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ, ὑπὸ Α. Γ. Κωνσταντινίδου.
- Ἡπρωτικαὶ ἀναμνήσεις: Ἡ Πεντάμορφη, παράδοσις, ὑπὸ Κ. Δ. Κρυστάλλη.
- Κλεοπάτρα, μυθιστορία Henry Greville. Μετάφρασις Α. Ἀρκάτη. (συνέχεια).
- Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος. Ἐγχώρια.—Ἐξωτερικά.— Ἀρχαιολογία.—Φιλολογία.—Καλλιτεχνία.
- Ἐφημερίδες Ἀνέκδοτα—Περύρα—Ποικίλα.
- Ἀπορίαι πρὸς Λύσιν. Ἐκ τοῦ Γραμματικοθετίου τῆς «Ἑβδομάδος».
- Ἰδιαιτέρα Γράμματα.
- Νέα Βιβλία.

ΟΙ ΜΗΤΡΑΛΟΙΑΙ

Ἡκούσατε τί ἐκήρυξεν ὁ Κώχ; Ἐλπίζει διὰ τῆς ἀνακαλύψεώς του νὰ θεραπεύῃ τὴν μόλις ἀνεπτυσομένην φθίσιν. Ἀλλὰ τὴν φθίσιν τὴν γηράσασαν, τὴν καταφαγοῦσαν τοὺς πνεύμονας, τὴν ἐκμηδενίσασαν πᾶσαν τοῦ σώματος δύναμιν, οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Ταλαίπωροι οἱ πάσχοντες ἐξ αὐτῆς· εἶνε ἐς αἰεὶ καταδεδικασμένοι.

Πόσοι δὲν εἶπον, ὅτι παρόμοιον ἐπάρατον νόσημα ὑπολαθάνει καὶ εἰς τῆς νεαρᾶς ἡμῶν κοινωνίας τὰ σπλάγγνα! Πόσοι δὲν κατέδειξαν τὰ μικρόβια, ἅτινα λυμαινόνται αὐτῇ! Σῶμα νεαρὸν ἀλλὰ μετὰ πάσης νεανικῆς ὀρμῆς ριφθὲν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς διαφθορᾶς, ἐπόμενον ἦτο νὰ προσβληθῇ. Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι τὸ νόσημα εὐρίσκειται ἐν τῇ γενέσει του, ἀλλὰ καὶ πάλιν τῶρα μόνον θὰ ἡδύνατό τις νὰ ἐλπίσῃ εἰς τὴν θεραπείαν· τῶρα μόνον θὰ ἡδύνατο νὰ θαυματοουργήσῃ ἀναφαινόμενος κοινωνιολόγος τις Κώχ.

Ὁ θέλων νὰ βλέπῃ τὰ πάντα ρόδινα, ἄς διημερεύῃ εἰς κήπους εὐθαλεῖς. Ὁ θέλων νὰ μὴ χολοῦται καὶ δυσανασχετῆ, ἄς κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἄς φράξῃ τὰ ὦτα. Ἀλλ' ὁ πονῶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῶν ἀδελφῶν του ἄς μὴ εἶνε τόσον ἐγωιστῆς. Ἄν ζοφεραὶ παρελθόνουσι πρὸ αὐτοῦ εἰκόνες ἄς μὴ ἀποτρέπῃ τὸ πρόσωπον.

Μίαν τοιαύτην θ' ἀποκαλύψωμεν ἐν μέρει σήμερον· ἐν μέρει, διότι εἶνε λίαν εἰδεχθῆς. Ἐὰν εἶχομεν γραφίδα Γιουβενάκη θὰ ἐποικίλομεν τὸ θέμα διὰ καγχασμῶν σατυρικῶν, θὰ ἐξεδηλοῦμεν τὴν πικρίαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν

διὰ μειδιαμάτων καὶ οὐδὲ γραμμῆν θὰ παρελίπομεν. Ἀλλ' εἶνε ἀνυπόφορος ἡ αὐστηρὰ τοῦ Ιεροκέρκυκος γλώσσα καὶ πρέπει νὰ εἶνε βραχύλογος τοῦλάχιστον.

Ἐν Ἑλλάδι ἔρχονται πᾶμπολλοὶ ξένοι, τόσον πολλοί, ὥστε ἂν ἐλαμβάνετο ἡ δέουσα φιλόξενος πρόνοια, ἡ πτωχὴ ἡμῶν πατρίς θὰ ἦτο διαρκῆς ἀπέραντὸν ξενοδοχεῖον.

Δὲν εἶνε τοῦ παρόντος σκοπὸς ἡ ἐπίδειξις τῶν ὕλικῶν καὶ πνευματικῶν κερδῶν, ἅτινα δύναται νὰ ἀρυσθῇ ἡ Ἑλλάς ἐκ τῆς Ἑλλαδομανίας—ἄς τὴν καλέσωμεν οὕτω—τῶν ξένων. Δὲν θέλομεν νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰς ἠθικὰς κατακτήσεις, ἄς δυνάμεθα νὰ καταγάγωμεν, οἱ εὐτυχεῖς ἀπόγονοι τῶν μεγάλων πνευματικῶν κατακτητῶν τοῦ κόσμου, οἱ εὐτυχέστεροι αὐτῶν, ἀφοῦ ἐκεῖνοι μὲν, ἵνα προσηλυτίσωσιν ἐν Ἑλληνικῷ πνεύματι, ἐξεστράτευον μακρὰν φερόντες ἐπὶ τὰ σκοτῆ τὸ φῶς, ἡμεῖς δὲ κατέχομεν ἀσάλευτα τὰ εἰσπία τῆς δόξης τῶν καὶ βλέπομεν τὸν κόσμον σύμπαντα ἐρχόμενον ἵνα τὰ προσκυνήσῃ.

Ἀλλὰ πῶς τοὺς δεχόμεθα τοὺς ξένους τούτους; Ἡξίζε νὰ γραφῇ βιβλίον ὀλόκληρον διδάσκον τὴν πρὸς αὐτοὺς συμπεριφορὰν ἡμῶν, καὶ τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ ἦξιζεν, ὅσον μία μεγάλη ἑλληνικὴ νίκη. Οὐδὲ λέξιν, ἄς περιεῖχε τοῦτο περὶ ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων, περὶ κλασικῶν τόπων καὶ μουσείων καὶ συλλογῶν. Αὐτὰ τὰ γνωρίζουσι δυστυχῶς κάλλιον ἡμῶν οἱ ξένοι. Ἡ ἐννοία του ἄς ἦτο ἄλλη: τὸ πρῶτον κεφάλαιον λόγου χάριν ἄς ἐξώρριζε τοὺς λεμβούχους καὶ τοὺς ἀμξηλάτας νὰ μεταλλάττωσι τὰ ξενικὰ νομίσματα εἰς τὴν τρέχουσαν τιμὴν καὶ νὰ φαίνωνται ὀλίγον εὐσυνειδητότεροι εἰς τὰ μεταφορικά. Τὸ τελευταῖον, ἄς ἀπετεινέτο πρὸς ἐκείνους, μεθ' ὧν θὰ συνάψωσι σχέσεις οἱ ἐνταῦθα ἐρχόμενοι.

Ἐξω τοῦ οἴκου ἡμῶν ἔχομεν τὴν πρόνοιαν νὰ μὴ διαδίδωμεν εἴ τι κακὸν συμβαίνει, ἂν εἶνε μέθυσος ὁ ἀδελφός, πηλὸλογος ἡ ἀδελφὴ, ὀργίλη ἡ μήτηρ. Ἐν τῷ οἴκῳ ὅμως τοὺς ἐλέγχωμεν πικρῶς. Ἐξω τῆς πόλεως, ἐν ἡ ἐγεννήθημεν, μόνον μετὰ συμπολιτῶν συζητοῦμεν περὶ τῶν τοπικῶν ἐλαττωμάτων καὶ κακιῶν· ἂν δὲ τις, ἔστω καὶ γειτονικῆς πόλεως, προσέλθῃ, μεταβάλλομεν τοῦ λόγου τὸ θέμα. Ἐξω τῆς πατρί-

δος φανεύομεθα ἂν ξένος εἴπῃ τι, ὄχι κακόν, ἀλλ' ἔστω διαφοροῦμενον κατὰ τῆς ποθότης Ἑλλάδος μας.

Οὕτω πράττουσι πάντες οἱ ἐχέφρονες, οἱ φιλοπάτριδες, οἱ τίμιοι ἄνθρωποι. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ οἱ μὴ τοιοῦτοι, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐδικαιολογεῖτο τὸ ρητὸν: «Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ».

Ἀλλ' ἂν εἶνε ἀσύνητος ὁ τὰ τοῦ οἴκου ἐπάναλαμβάνων ἐν ταῖς ὁδοῖς, τί εἶνε ὁ τὰ τῆς πατρίδος ἐπάναλαμβάνων ἐπὶ ἐθνικῇ ζημίᾳ, πρὸς τοὺς ξένους; Καὶ ἂν εὐρετε τὸ κατάλληλον δι' αὐτὸν ἐπίθετον, τί ἄλλο θὰ ζητήσητε, δι' ἐκείνον, ὅστις ἀντὶ νὰ προδίδῃ τὰ ὑπάρχοντα κακὰ, πλάττει ἄλλα ἀνύπαρκτα, φοβερώτερα καὶ ὑβρίζει, συκοφαντεῖ τὴν πατρίδα, καὶ τοὺς ἀδελφούς του;

Ἐγνωρίσωμεν ξένους καὶ ἐφρίξωμεν μετὰ τὴν κακὴν ἰδέαν, ἣν εἶχον περὶ Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων. Ὅ,τι ἐζητοῦμεν ν' ἀποκρύψωμεν τὸ ἐγνωρίζον, ὅ,τι οὐδ' ἐφαντάσθημεν ποτε τὸ ἐθεβαίουν. Ἡθελήσωμεν νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὰς περὶ τοῦ τόπου ἡμῶν πληροφορίας τῶν, μεθ' ὧν δὲ τὴν ἐπιφυλακτικότητα καὶ τὰς μεμετρημένας ἐκφράσεις τῶν, εἶδομεν ὅτι ἦσαν μέχρις ὀστέων δηλητηριασμένοι.

Οὐδὲν παρὰ τοῖς κατηγοροῦσι ἡμῶν εὐρε χάριν, οὐδὲν... ἐκτὸς αὐτῶν τούτων τῶν κατηγορῶν. Οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τοῦ τόπου, βεβυθισμένοι μέχρι λαίμου ἐν τῷ πηλῷ. Αἱ ὑπεροχαὶ ἐν τοῖς γράμμασιν, ὀλοστρόγγυλα μηδενικά. Ὁ κλῆρος, συμμορία παρασίτων. Οἱ καλλιερῆται τοῦ αἰσθήματος, ὑπαψήφιοι τοῦ φρενοκομείου. Τὰ σχολεῖα, ἰγδίον ἐν φκοπανίζεται ἀήρ. Ἡ οἰκογένεια... καὶ μέχρι τῆς οἰκογενείας ἐπροχώρησαν, ἵνα καὶ ταύτην τὸ μόνον ἴσως πανταχοῦ ἀξιοθαύμαστον, συκοφαντήσωσιν!

Ὡ, ἐὰν ἀντὶ πάντων τούτων οἱ ξένοι ἐδιδάσκοντο ὅλα ἡμῶν τὰ ἀγαθὰ. Ἐὰν τοῖς ἐπεδεικνύοντο, οἱ φιλοπάτριδες ἀγῶνες τῶν μὲν, αἱ πικρίαί, ἄς ποτίζονται οἱ δὲ· οἱ λόγοι τῆς ἀδυναμίας, ἀλλὰ καὶ ἡ φιλότιμος προαίρεσις τοῦ ἐνός· ἡ ἀκαρπὸς ἀλλ' ἐπίμονος καὶ ἡρωικὴ ἀφοσίωσις τοῦ ἄλλου. Ἄν ἀντὶ τῶν ὀρθανοικτῶν οἴκων, ὠδηγοῦντο εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἐστίας ὅπου μοσχοβολεῖ ἡ ἀγνότης πόσους καθ' ἑκάστην θ' ἀπεκτῶμεν θαυμαστάς καὶ ἀποστόλους τῆς Ἑλλάδος,

μηταν, κανένα άνθρωπον, τον οποίον να ή- γάπων ειλικρινώς. Μητέρα δεν ε γνώρισα, διότι απέθανεν αυτή, οτε ήμην μικρός, ο δε πατήρ μου, ο οποίος ήτο άνθρωπος ψυχρού και άλλοκοτου χαρακτήρος, έφερετο τοσοού- τον αυστηρός προς εμέ, οστε και δικαίως δεν έβλεπον την ώραν να λυτρωθώ από τας χείρας του, να φύγω, να ζήσω ελεύθερον βίον και να χαρῶ ως νέος και εγω ὀλίγον τόν κόσμον. Επέτυχον τέλος ο,τι ὠνειροπό- λουν, εβησα ες τας Αθήνας και κατώ- κησα ες την οικίαν φίλου του πατρός μου, διερχόμενος ὠρατά τόν καιρόν μου, καιτοι ενίοτε εστενωχωρούμην με τας γελοίας πα- ρατηρήσεις και συμβουλίας, τας ὁποίας μοι απέτεινεν ὁ καλός οὗτος πατρικός φίλος, οστις ειχε την εντολήν να με επιτηρή. Τὸ δωμάτιόν μου έβλεπε προς στενόν τινα δρο- μίσκον, με χαμηλάς οικίας και πάντοτε σχεδόν ερημον διαβατῶν. Συνειθίζον δε μετά τὸ φαγετόν, να κἀθημι πρό του παραθύρου και να καπνίζω ἐν ἡ δύο σιγαρέτα. Μίαν Κυριακήν εβρεχε, και επειδή ήμην και ὀλί- γον ἀδιάθετος δεν εξήλθον, ἀλλ' ἐκάθησα ὡς συνήθως πρό του παραθύρου μου και ἀνεγι- νωσκον, δεν ενθυμούμαι τι. Ητο ἡ πρώτη εορτασμος ήμέρα, κατὰ την ὁποίαν ξεμενον ες την οικίαν.

«Και σήμερα μελέτη, κύρ Κωστή;» ἀκούω αἴφνης γνωστήν μοι φωνήν να μοι λέγη. Ἀνύψωσα τοὺς ὀφθαλμούς και εἶδον ἐπί τῆς ἀπέναντι οικίας την πλύντριάν μου, την κυρά Γεώργαινα.

«Ναι, μειδιῶν τῇ ἀπάντησα και ἡτοι- μάζομαι να εξακολουθήσω την ἀνάγκωσι, οστε τὸ βλέμμα μου διεκρίνε καθήμενὴν ὁ- πισθεν τῆς κυρᾶς Γεώργαινας, σημνὴν μαυ- ροφορέμην κόρην, ἡ ὁποία ειχε προσηλω- μένους ἐπάνω μου τοὺς ἐκφραστικούς ὀφθαλ- μούς της. Τόσον ἡ μορφή της ἀγνώστου μοι εως τότε γειτονισίσε, ἡτο γλυκεία και συμπαθῆς, ὡστε την παρετήρουν ἐπί πολὺ. Τὸ δὲ ἴδιον ἐσπέρας ἐσπευσα κατὰ τῇ κυρᾷ Γεώργαινα, ζητῶν πληροφορίας περὶ τῆς νέας. Ἐμαθον λοιπόν, τὸ κυριώτερον, οτι εκἀλεῖτο Μαρίνα, οτι ἦτο ὄρφανῆ ἀπὸ πα- τέρα, οτι δεν ειχε κανένα προστάτην και οτι ἡ δυστυχῆς εἰργάζετο ἀπὸ τὸ πρωτὸ εως τὸ βράδῳ εἰς μίαν μοδίσταν, διὰ να συντηρή ἑαυτην και την γραίαν φιλάσθενον μητέρα της. Ἐδοκίμασα ἀμέσως ἐκ τῆς τριαύτης ἀφηγήσεως ζωηράν συμπάθειαν ἐν τῇ καρ- διᾷ μου, διὰ την μικρὰν ἐκείνην δυστυχῆ κόρην, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὸν κόσμον και δεν ἦτο. Διότι εστερεῖτο ὅλων ἐκείνων τῶν μέ- σων, ἄτινα καθιστῶσι γλυκείαν την πρώτην νεότητα. Διότι ἡ τρυφερά και ἀδολος καρ- διᾷ της, ἡτις ὀλονεν, ὡς ἄνθος, διηνοιγετο εἰς τὰ θελήτρα τῆς ζωῆς και περιέμει να ἐπιχύσῃ τὸ ἀρωμά της, εἰς τὸν περὶ στοιχί- ζοντα αὐτην κόσμον, ἔμενε τεθαμμένη ἐν τῇ συμφορᾷ και τῇ ἀπελπισίᾳ. Διότι ἡ ζωηρά και ἀθῶα φαντασία της, την εποχὴν κατὰ την ὁποίαν ἐπέπρατο να πλᾶσῃ χρυσᾶ ὄνει- ρα, συνεθλιβετο ὑπὸ τῆς πενίας, και ἄπτε- ρος περιπλανᾶτο εἰς την περιβάλλονταν την δυστυχῆ κόρην ἀθλιότητα. Εγγνωρίσθην με την μικρὰν Μαρίναν και με την μητέρα της και τας ἐβόηθον, καθ' ὅσον μοι ἐπέ- τρεπον τὰ οικονομικά μου. Μετά τινα δε καιρόν ἡ συμπάθεια, την ὁποίαν ἔτρεφον διὰ την σημνὴν κόρην, μετετράπη εἰς ἔρωτα ἀ- γνόν, ἰσχυρόν. Την ἡγάπησα και ἀντηγα- πήθην παραφόρως. Ὀλοκλήρως ὠρας ἐλη- μονοῦμην ὑπὸ την μαγίαν τῶν βλεμμά- των της, και ἡ γλυκεία της φωνὴ ἐμάγευε την καρδίαν μου. Προσεβλέπομεν μέλλον αἰ- θριον και ἐπλάττομεν λαμπρὰ σχέδια τῆς ἀναμενούσης μας εὐτυχίας. Ἐτελείωσε τὸ πρῶτον ἐτος τῶν σπουδῶν μου και ἤρχισε τὸ δεύτερον... και τὸ τελευταίον. Ἐπιτη- ροφορήθῃ ὁ πατήρ μου κατὰ του φίλου του τὸν μετὰ τῆς Μαρίνας ἔρωτά μου, και δι' αὐστηρᾶς ἐπιστολῆς με διεταξε να ἐπιστρέ- ψω ἀμέσως εἰς την πατρίδα μου. Δεν ἡδύ- νάμην να παραλοσομ τοιαύτην διαταγὴν και συγκρατῶν τὰ δάκρυά μου, ἀπεγαρήνησα με ὑποσχέσεις ταχείας ἐπανόδου την Μαρίναν, ἡτις θλιβουσα την χεῖρά μου και θρηνοῦσα μοι ἔλεγε μαζὺ με ἄλλα:

«Αἰσθάνομαι πῶς δε θὰ γυρίσης πειᾶ, Κωστή. Μείνε, ἂν μ' ἀγαπής, με φύγης, γιατί θὰ πεθάνω ἂν δε σε βλέπω.»

Ἡ ήμέρα ἐκείνη, Βασιλική μου, ἡ ὁποία ἤνοιξε την βαθυτάτην πληγὴν εἰς τὰ στήθη μου, ἀλησμόνητος θὰ διαμείνῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Στενάζων θὰ την ἐνθυμούμαι πάντοτε και οἱ στεναγμοί μου θὰ ταράττωσι τὸν αἰ- ὶωνιον ὕπνον του πατρός μου, ὁ ὁποῖος βε- ναύτως με ἐπέπληξε διὰ τὸν χυδαῖον κατ' αὐτόν, ἔρωτα, τὸν ὁποῖον συνῆψα με μίαν χαμείνην κόρην του δρόμου, και ὁ ὁποῖος με ἠπειλῆσεν, οτι θὰ με ἀφήσῃ πτωχόν, ἐὰν ἐξακολουθήσω, ὡπως δῆποτε, τας μετὰ τῆς Μαρίνας σχέσεις μου. Παρήρηχο τὸ καιρὸς και δεν ἐγνώριζον τί γίνεται ἡ Μαρίνα, ἐθλι- θόμην, πολλὰκις ἐδοκίμασα να μαλᾶξω τὸν ἀσπλαγγνον πατέρα μου, ἀλλὰ πάντοτε εὔρον καρδίαν θηρίου, πᾶλλουσαν εἰς τὰ πατρικά του στήθη. Δεν ἐγνώριζον τί ἐγίνετο ἡ Μα- ρίνα, ἀλλ' ἐμάντευον, οτι θὰ ἐπασχε, διότι με ἡγάπα με τὸν φλογωδῆ ἐκείνον και ἀσιπ- λον ἔρωτα τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας. Ὁκτὼ ὀλό- κληροι μῆνες παρήλθον και κατὰ τὸ διά- στημα τοῦτο, ἡ καρδία μου ὑπέστη μυρίους κλονισμούς. Πᾶσα ἐλπίς ὅπως ἐπανιδῶ την Μαρίναν ἀπαλειθῆ πλέον, και ἀπεφάσισα να παρηγορηθῶ, ἀποδίδων τὰ πάντα εἰς ἰ- σχυρόν και ἀδυσώπητον πεπρωμένον. Ἄλλ' ἀπροσδοκῆτως μίαν ἡμέραν λαμβάνω ἐπι- στολήν ἐξ Ἀθηνῶν, την ἀνοιγῶ μετὰ συγ- κινήσεως και παλμῶν καρδίας, τρέχω εἰς την ὑπογραφὴν και ἀναγινώσκω τὸ ὄνομα τῆς κυρᾶς Γεώργαινας, ἡ ὁποία μοι ἀνῆγ- γελλε... τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τῆς Μα- ρίνας. Μοι ἔγραφεν, οτι ἡ ἔμοιρος, ἀπὸ την στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου ὑπέπεσεν εἰς μεγάλην μελαγχολίαν, οτι δεν ἤλεγε πλέον να ἐργάζηται, ἀλλ' ἦτο ἐμενε κεκλεισμένη ἐν τῇ οἰκίᾳ της κλαίουσα και θρηνοῦσα, και οτι, ὅσον παρήρηχο τὸ καιρὸς και δεν ἔλαμ- βανεν εἰδήσεις μου, τόσον κατεβλάτετο και ἐφθάρετο, διότι ἐνόμιζεν, οτι δεν την ἡγά- πων. Ἐληγε δε ἡ ἐπιστολὴ ὡς ἐξῆς:

«Τῇ στιγμῇ ποὺ ἡ ζωὴ τῆς ἐσθονότανε και την ἐπαράσσενα μαζὺ με τῇ δυστυχι- σμένη μάμμα της, ἐσηκώθη με ἀγωνία, ἐ- βγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της ἕνα δέμα και δι-

νοντάς μου το, μοι εἶπε με ἀδύνατη φωνή: Αὐτό, σε παρακαλῶ, να τὸ στείλῃς του Κω- στῆ, ὅταν πειθάνω. Σὲ ἄγαις ὠρας ἐτε- λείωσε ἡ καυμένη ἡ Μαρίνα, και τὰ τελευ- ταία λόγια ποὺ εἶπανε τὰ μαραμμένα χει- λάκια της, ἦταν: Κωστή, Κωστή!... Με ἐπιθάτη σου στέλλω τὸ δέμα.»

Μετὰ δύο ἐβδομάδας ἔλαβον, Βασιλική, αὐτὸ τὸ δέμα, τὸ ὁποῖον, λύσῃ το και ἰδὲ τί περιέχει.

Ἡ Βασιλικὴ εἰς ἄκρον συγκεκινημένη, ἔ- λαβε τὸ δέμα, τὸ ἔλουσε και εἶδε δύο ξανθοὺς πλοκάμους τριχῶν και μικρὰν ἐπιστολήν. Ἐνῶ δὲ ἡτοιμάζετο να την ἀποσφραγίσῃ, ἠγήρηθῃ τρέμων ὁ σύζυγός της και ἀρπάζων την χεῖρά της εἶπε:

«Μὴ, σε παρακαλῶ!

Ἄλλ' ἦτο ἀργὰ πλέον ἡ Βασιλικὴ πε- ριέργως να ἰδῇ τί ἔγραφεν ἡ ἐπιστολή, ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του συζύγου της, την ἀπεσφράγισε και σχεδόν μεγαλοφῶνως ἀνε- γινωσε:

«Ἐπίστευα, Κωστή, πῶς με ἀγαποῦσες, ἀλλὰ ἦμον ἀπατημένη. Σοὺ ἔδωσα την καρδίαν μου καὶ ἐσοὺ την ποδοπάτησες, την ἐπεριφρόνησες. Ἄγαις μέραις μοὺ μνέ- σκουσε να ζήσω, και πεθάνω ἀπὸ τῇ με- γάλῃ μου λύπῃ καὶ ἀπὸ τῇ φλογερῇ ἀγάπῃ, ποὺ ἀκόμα αἰσθάνομαι γιὰ σε. Δὲ σε κα- ταρούμαι, ζῆσε εὐτυχισμένος και γιὰ να με θυμᾶσαι, λάβε ὡς δῶρο τας δύο μου πλε- ξίδικαις, ποὺ τόσαις φοραῖς δόλια τῆς ἐφι- λησες. Ὅσαις τρίχαις ἔχουν, τόσα βᾶσανα ὑπέραρα, καὶ ἄμποτε, τόσα φαρμάκια και πικραὶς νὰ δοκιμάσῃ καὶ ἡ γυναίκα ποὺ θὰ πάρῃς. Τούτη εἶνε ἡ μόνη μου κατὰρα...»

Δὲν ἡδυνήθῃ ἡ Βασιλικὴ να ἐξακολου- θῆσῃ την ἀνάγνωσιν ὡς κεραυνὸς ἐνέσκηψαν ἐπὶ τῆς καρδίας της αἱ τελευταῖαι φοβεραὶ λέξεις τῆς ἐπιστολῆς, και ἔπεσε λιπόθυμος, χωρὶς ν' ἀρθρώσῃ λέξιν ἐπὶ ὀλόκληρον ὠραν. Εὐτυχῶς ἡ ἀδικος κατὰρα τῆς Μαρίνας δεν ἐξεπληρώθη.

A. A. ΑΒΟΥΡΗΣ

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΚΑΡΠΟΣ ΣΑΜΟΝΑΒΙΤΣ ΝΙΤΣΕΠΟΡΕΝΚΟ
ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΜΑΤΣΕΦΣΚΗ
(Δεήγημα)

Ἦτο ἄθλιον, βροχερόν και ψυχρὸν φθι- νόπωρον. Ὡς οἱ κάστορες εἰς τας τρώγλας των, εἰσέδουν οἱ κατοικοῦντες τὸν μικρὸν οἰκίσκον μας εἰς τὰ στενά οἰκήματά του ὑπὸ τὸν θόρον τῶν σαμοθαρίων, διακο- πτόμενον ενίοτε ὑπὸ τῆς βοῆς ραγδαίας βρο- χῆς και τῶν σφοδρῶν συριγμῶν του ἀνέμου. Ἄν τις τῶν συνοίκων ἠθεώρη ποτὲ τὸν βίον λίαν μονότονον και ἀηδῆ, τοιαῦτος ἦμην ἐγὼ, διότι τὸ δωμάτιόν μου, κατὰ την γεω- γραφικὴν αὐτοῦ θέσιν, καθίστα τὸν βίον λίαν μεμονωμένον. Τὸ μοναδικὸν παράθυρόν μου ἔβλεπε πρὸς πενυχρόν και ἕλιενόν κηπάριον, τὸ μόνον δε πρὸς τὸ δωματίόν μου γεινιά- ζον οἰκίμα, ὅπερ διεχώριζε θύρα με πλεί- στας ρωγμάς ἐκ τῆς παλαιότητος, ἡτο πρὸ πολλοῦ ἤδη κενόν.

Δὲν μοὺ λές, Μητροδώρα Βασιλειεβνα, διατί να μὴν ἔχω καὶ ἐγὼ γειτόνους; ἔλεγον συχαίεις πρὸς τὴν οἰκοδόμουσάν μου.

«Ὅα ἔχετε, θὰ ἔχετε, μὴ στενωχωρή- σθε, ἀπεκρίνετο συνήθως ἐκείνη: Τώρα πειὰ δεν εἶνε καλοκαιρῖ γλήγορα θὰ νοι- κιασθῇ.

«Ἄμποτε, ἄμποτε!... Ἀλλὰ ἔ τῆς χαρκαμίδες, Μητροδώρα Βασιλειεβνα, ποὺ εἶνε ἔ τῇ θύρᾳ, να προσπαθήσετε, ὡπως ἠμπορέσετε, να κολλήσετε τίποτε... Δεν εἶνε καλὸ, βλέπετε.

«Και με τί να τας φράξω... Ἐν- νοια σὰς και κανέναν δεν σὰς κυττάζει. Ἐξῆ- ρόνια τώρα κρατῶ νοικατόρους, δόξα σ' ὁ Θεὸς κανέναν δεν ἔλειψε τίποτε.

«Δὲν λέγω, οτι ἔλειψε ἡ πὼς θὰ λείψῃ, ἀλλὰ δεν εἶνε εὐπρεπῆς ὄλα φαίνονται. Ἵτως τὸ πάθη καμμὴ κυρία... τοὺλάχιστον την θέσιν του κρέβατιού μου ν' ἀλλάξητε...

«Κυρία... Ἀχ, τί ὑποπτος ποὺ εἶσθε! Κ' ἐγὼ εἶμαι κυρία, και ἠμπορῶ να σὰς βε- βαιώσω, οτι αὐτὰ ὄλα εἶνε τιποτένια πράγ- ματα. Πιστεύσατε, πῶς κάθε κυρία γνωρίζε ὄλαις αὐταὶς ταῖς λεπτομέραις τῶν ἀν- δρῶν, και ἔτσι μόνον γιὰ τὰ μάτια δειγνομε, πῶς τάχατε τίποτε δε ζεύρομε. Μία γυ- ναίκα ποὺ ἔχει λίγο μυαλὸ, τὰ μαθαίνει αὐτὰ ἀπὸ κοριτσι, ὅσο και ἂν την φυλάγη, γιατί ἔδω, δεν εἶνε χωριῶ, ἀλλὰ πρωτεύ- ούσα, πολιτισμός. Να σὰς πῶ, ὅταν ἐπέ- ρασα ἔδω τὸν πρῶτον χρόνον, ἔκαθοντο ὁ σ- ε- κεινή ἐκεῖ την κάμαρα μίᾳ νοικατόρισσα. Ὁ πατέρας της, ζέρετε, ἦτανε στρατηγός, ὄχι να τῆς καμμὴ τοῦ δρόμου. Ἐκά- θησε τὸ λοιπὸν ἔδω μίᾳ μέρα, δύο...

Ἐνὶ λόγῳ, ἦρκα να θιζῆς ζήτημά τι και ἡ Μητροδώρα Βασιλειεβνα ἦτο ἰκανῆ να σε ἐκκαφάνῃ. Ἐν τούτοις αἱ ρωγμαὶ τῆς θύ- ρας ἀπέμενον και πάλιν ρωγμαὶ.

Ἐπιστρέφον ποτὲ ἐν προκειχωρημένη τῆς ἐσπέρας ὠρα εἰς τὸ οἰκίμά μου, παρετή- ρησα, οτι μ' ὀλον τὸ σκότος τῆς φθινοπω- ριῆς νυκτός ἐν τῷ δωμάτιῳ μου-δεν ἦτο ποσὼς σκοτεινὰ ἡ περιδοξος ρωγμὴ ἡτις τοσοῦτον θερμῶς ὑπεστηρήθη παρα τῆς Μη- τροδώρας Βασιλειεβνας, ἐσηκμάτιζε τανίαν φωτὸς ζωηροῦ και ἔδεικνυεν, οτι ἡ μοῖρα εὐηρεστήθη να μοὶ δώσῃ γείτονας.

Χωρὶς ν' ἀναψῶ κηρίον και χωρὶς ν' ἀ- ναγνώσω, κατὰ τὸ σύνθητες, ὕπνωτικὰ τινα κεφάλαια, ὕπνωτικὸ μυθιστορήματος, ἐξε- δῆθη ἠσυχῶς και κατεκλήθη ὑπὸ τὸ ἐφά- πλωμα. Μετ' οὐ πολὺ, ἡ ἐκ τῆς ρωγμῆς διερχομένη ἀκτίς φωτός ἐξηλείφθη, σκότος δὲ και σιγῆ περιέβαλε τὰ περὶ ἐμέ. Ἄπο- καμωμένος ἐκ τοῦ μακροῦ περιπάτου, ἤρ- χισα να ἀποκοιμώμαι γλυκύτατα.

«Τροῦ!... ἠκούσθη αἴφνης ὀπισθεν τῆς θύρας, ἐν μέσῳ τῆς ἀπολύτου ἠρεμίας και τοῦ σκότους.

«Ἐλα!... θὰ γεμίσης καὶ ἔδω ὄλο τὸ πᾶνωμα με φτυσίματα!... ὀργίλωσ ἀντήχησε φωνὴ γυναικός.

«Τροῦ!... Τροῦ!... ἠκούσθη ἐκ νέου.

«Ἀχ, ἐγὼ ἡ δύστυχη!... Πήγαίνε σύ να ζῆσης μ' ἕνα τέτοιον καρροτσέρη!... ἐ- ψιθύρισαν ἡ αὐτῇ γυναικεία φωνή.

«Τροῦ!... Τροῦ!... Τροῦ!...

«Τράγο!... χαχόλε, πεισματάρη!...
«Τροῦ!... Τροῦ!... Τροῦ!... Τροῦ!...
«Ὅα παύσης να φτῆς;... ἐσύριζεν ἡ γυνή.
«Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὰς, ἀπεκρίθη ἀπαθείστατα ὁ πτύον.
«Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται!... εἶπε [παρο- ξυνομένη ἡ γυνή. Χωριάτη, πεισματάρη!..
«Τροῦ!... Τροῦ!... Τροῦ!... Τροῦ!...
ΧΧΡΡ—τροῦ!... Τροῦ!... Τροῦ!...
«Ὅ ντε να μοὺ χαθῆς!..
«Τροῦ!... Τροῦ!... ΧΧΡΡ—τροῦ!...
Τροῦ!... ΧΧΡΡ—τροῦ!... ΧΧΡΡ—τροῦ!...
Τροῦ!... Τροῦ!... ΧΧΡΡ—τροῦ!... Τροῦ!...
Τροῦ!...
Ἡ γυνὴ δεν ἀπάντησε. Πληρεστάτη ἐ- πῆλθε σιγῇ καὶ ἐγὼ ἀπεκοιμήθην γλυκύτατα. Ἀφυσπισθεὶς περὶ τὰς ὀκτὼ ὠρας τῆς πρῶτης παρετήρησα, οτι οἱ γείτονες μου εἰ- χον ἐγερθῆ. Ὁ κρότος τῶν πρὸς τοιοπόσιαν ἐπιτηδείων σκευῶν ἔδεικνυεν, οτι ἐκάθητο παρά τὸ σαμοθαρίον. Ὁμολογῶ, οτι ἡ μέ- χρι τῆς κεφαλῆς μου ἐκινουμένη ρωγμὴ μ' ἐδελεύασεν. Ἐστράφη πρὸς αὐτήν, και ἄνευ ἰδιαίτερας προσπαθείας, περιεργάσθην τὸν και τὴν γείτονα.
Ἦτο αὐτῇ εἰκοσαεὶς περίπου και δεν ἦτο διόλου ἀσχημος, καιτοι ἡ φυσιογνωμία της οὐδὲν ἐκτακτὸν παρουσίαζεν. Ὡς πρὸς δὲ τὸ πρόσωπον και ὀλην την μορφήν του γείτονος, ταῦτα ἡλέγηον ἄνδρα ἐκτάκτου δραστηριότητος. Τὸ ἥμιστο ὠραὶον αὐτοῦ πρόσσωπον ἦτο ἐν τούτοις λίαν ἐκφραστικόν.
«Γεμίσατέ μου, περδικούλα μου, ἀκόμη ἕνα φλιντζᾶν, εἶπεν οὗτος με τινα μικρορρο- σικὴν προφοράν. Εἰς τὸ γραφεῖον, βλέπετε, δεν μάς κερνούον τσάι.
«Γιὰ τοῦτο ὅμως σὰς χορταίνουον βότ- καν' κάθε μέρα βγαίνει ἀπὸ πᾶνω σου μίᾳ βρώμα, ποὺ θαρρεῖς πῶς εἶσαι ἐργοστά- σιον του ρακίου! μετ' ἀναγκασίσεως ἐπὶ φερὲν ἡ γείτων, πληρώσασα και ἀποτόμως ὤθησασα πρὸς τὸν σύζυγόν της τὸ καύθιον. Εἰς ἀπάντησιν ὁ γείτων ἤρξατο συρίζων και ροφῶν ἐκ διαλειμμάτων τὸ τέτον.
«Ἀρχίσεις πάλι τὸ «Περσικὸ σου μάρες».
«Ὁρατον μάρες, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ σύζυ- γος, καπνίζον σιγαρέτον. Ἀλλὰ ἠμπορῶ και να παύσω, ἀγγελε μου.
«Ἐπῆλθε μικρὰ παύσις.
«Τὰ ζύλα μας, θαρρῶ, Μάσσιγα, ὁ- γλήγορα τελειώουον· αἱ ἠρώτησεν, ἐπὶ τέ- λους ὁ γείτων.
«Χμ... Ἀμ' τί ἐνόμισες, πῶς με τόσα ζύλα θὰ ἐπερνούσαμε τὸν χειμῶνα;
«Ὅχι, αὐτὸ δεν τὸ ἐνόμιζα.
«Δεν τὸ ἐνόμιζα!... Ἐσὺ ἄλλο ἀπὸ τὸ «Περσικὸ μάρες» τίποτε δεν ζεύρεις!..
«Και τί τάχα! λαμπρὸ μάρες ἐγὼ ἠμπορῶ μάλιστα να τὸ ἐπαναλάβω.
«Δεν τᾶχες και γιὰ τίποτε μήπως ἀργεῖς;..
«Αἱ, καλὰ, καλὰ. Ἐγὼ βλέπεις δεν συρίζω πλέον...
«Δεν συρίζω!... Αὐτὸ ζεύρεις μοναχὰ ἀδὲν συρίζω!... Ἀποῦ μ' ἐξεκούσανες!..
«Μὴ θυμόντες, ψυχὴ μου, και χαλάτε τὸ αἰμά σας. Ξεύρετε, οτι θ' ἀρχίσω πάλι να συρίζω, ἂν ἀρχίσετε να μουρμουρίζετε.

Ἡ γείτων δεν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἤρξατο ὀρ- γιλῶς πλύνουσα τὰ καύθια.
«Ἀχ, ἐγὼ ἡ δύστυχη! ἐγόγγυσεν αὐτῇ μετὰ τινα λεπτά. Ζῆσε μ' ἕνα τέτοιον!... Δύο μῆνες δεν ἐφέρασαν ἀκόμη ἀπὸ του γάμου καὶ ἐγίνασαν τὸ ζουριασμένον γιατί!..
«Δεν τὸ βλέπω!...
«Ναι!... με τὸ «Περσικὸ σου μάρες» μου βγαλές τῇ ψυχῇ!... ἀσυνείδητε!..
Ὁ γείτων μου, ἐν ἀρχῇ ἡμέρα, ἀκολου- θῶς δὲ ἰσχυρότερον ἤρξατο συρίζων ἀπὸ Περσικὸν ἐμβατηρίον.
«Ἀχ, θεὲ μου!... τ' εἶνε αὐτὸ τὸ κακὸ μαζὺ του!...
«Ἀδίκως. Ἐγὼ καὶ ἐταῖ ἠμπορῶ να παύσω, ἂν τὸ ἐπιθυμῆτε.
«Γουρούνη!..
Ὁ ἦχος του «Περσικὸ ἐμβατηρίου» ἐνε- δυναμῶτο.
«Γλήγορα θὰ τὸ παύσης!... ἐσύριζεν ἡ γείτων. Ὅα με πιάσουν πειὰ τὰ νεῦρά μου!..
«Αὐτὸ δεν τὸ ζεύρω. Ὅα παύσω τότε μόνον, ὅταν θὰ παύσετε να μουρμουρίζετε σεῖς.
«Δεν εἶμπορῶ να τὸ ἀκούω αὐτὸ τὸ ἀνόητο σφύριγμα!... Ἐως τὸ βράδυ, δεν θὰ παύσω να μουρμουρίζω!...
«Και ἐγὼ εως τὸ βράδυ δεν θὰ παύσω να σφυρίζω. Αὐτὸς ὁ σκοπὸς πολὺ μοὺ ἀ- ρεῖσει.
«Ἐγὼ πτιε δεν θὰ παύσω!...
«Λυπούμαι πολὺ. Ὅα με ἀναγκάσῃτε να σφυρίζω ἐνώσῳ ζω. Ὁφείλω να δώσω και την παραιτήσιν μου, διότι εἰς τὸ γρα- φεῖόν μας δεν ἐπιτρέπεται τὸ σφύριγμα.
«Εἶσαι ἐνας διάβολος και ὄχι ἄνθρω- πος!..
«Ἵτως.
Ὁ συριγμὸς καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον σφοδρότερος. Οὐδόλως προσέχων ἤδη εἰς τοὺς μουρμουρισμούς και τας ὕβρεις τῆς συζύγου του ὁ γείτων μου, περιεπάτει ἀπὸ γωνίας εἰς γωνίαν, ἐκβάλλων τοσοῦτον θρηνώδεις και ἀκατανοήτους εὐπρότους λα- ρυγγισμούς, γιοριτοῦρας και ποιικλωδίας, ὡστε και αὐτὸς ὁ συνθέτης του «Περσικὸ ἐμβατηρίου» θὰ συνεκινεῖτο. Κατὰ διαλειμ- ματα ὁ συρικτὴς δέκοπε τὸ σφύριγμα, ἐξα- σματῶ, ἐκάθητο παρά την τράπέλαν, συνέ- στρεψε και ἤναπτε σιγαρέτον, ἀλλ' ὁ ἦχος του ἐμβατηρίου οὔτε ἐπὶ στιγμὴν διεκό- πτετο.
«Βλάκα!... Γάϊδαρε!... ἀδίκους ἄνθρωπε! Διάβολε και ὄχι ἄνθρωπε! ἐγόγ- γυζε καθ' ὄλον τοῦτο τὸ διάστημα ἡ γείτων, μὴ παύουσα και αὐτῇ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν να φιλονεκῆ.
Τὸ ὠρολόγιόν μου ἔδεικνυε την δεκάτην ὠραν και ἐπτά λεπτά, ὅταν ἐπὶ τέλους οἱ γογγυσοί, μετ' αὐτούς δε και ὁ ἦχος του «Περσικὸ ἐμβατηρίου» διεκόπησαν. Ἡ γεί- των μου δεν ἀντίσχε—παρεδόθη.
Μετὰ παρέλευσιν εἰκοσι λεπτῶν ὁ γεί- των μου ἀνεχώρησε, πορευθεὶς εἰς την ὑπ- ρεσίαν του και ἐπίστρεψε μόλις περὶ την ἐβδόμην ὠραν.
«Ἐπῆρες τὸν μισθόν σου; τὸν ἠρώτη- σεν ἡ σύζυγός του.

— Τὸν ἔλαθα, ἄγγελέ μου, διατί;...
 — Νῆ, γιατί ἐγὼ τὸ ἤξευρα...
 — Τὴ ἤξευρες, ψυχούλά μου;
 — Ἔτσι...
 — Ἀλλά, τί λοιπόν;
 — Ἦξευρα πῶς ἄμα λάβης τὸν μισθόν σου, μιὰ καὶ δυὸ καὶ ἓ τῆ βότκα. Αἰωνίως τρεῖς ὥραις ποῖος ξεύρει ποὺ πηγαίνεις καὶ χῆνεσαι.
 — Ὅχι, ἀγάπη μου, καθὼς βλέπετε, δὲν ἐχάθην. Ὅσον δὲ διὰ τὴν βότκα, γνωρίζετε πολὺ καλά, ὅτι δὲν εἶμαι μέθυσος. Ὅταν αἶς ἐνυμνεύθην, αἶς προειδοποίησα, ὅτι μοὺ ἀρίσει αὖ πῖνω τρεῖς-τέσσαρα ποτηράκια καλῆς βότκας πρὸ τοῦ προγεύματος, τὸ ὅποιο κἄν τὰρα δῶδεκα ἔτη, καὶ ὅτι δὲν τὸ κρινῶ ἐπάναγκες νὰ τὸ ξεσνεύθω. Ἀλλά διατί τὰ λέγετε δια αὐτά; Ξεύρετε πολὺ καλά, ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ ντουλάπι ὑπάρχει ἀρκετὴ βότκα, καὶ μὴ ὅλα ταῦτα ἐγὼ οὐδέποτε κἄν κωλύω κατὰ κράτος.
 — Δὲν θέλω νὰ πίνης νᾶ! εἶπεν ὑψοῦσα τὴν φωνήν τῆς ἡ γείτων.
 — Ἄνωφελὴς ἐπιθυμία. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου μας ἤρχισα νὰ παρατηρῶ, ὅτι ἀπὸ κῶρη ἀκόμη, εἶχατε ὁμοῖον νὰ λάβητε εἰς χείρας σας τὸν σύζυγόν σας, νὰ κυριαρχήσῃτε αὐτοῦ. Μὴ αἶς μέληλη!... Τὸ πρόσωπον αὐτό, ὃς σύζυγόν καὶ καθὼς πρέπει γυναικῶς, εἶνε ἀπεριεπὲς, ἀλλὰ καὶ ἐν σχέσει πρὸς ἐμέ, δὲν ἔχει καμμίαν ἔννοταν. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ῥάκος. Σείς ἠθελησατε νὰ μὲ καταστήσῃτε ὑποτέλῃ σας, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε εὐκόλον.
 — Μὴπως θέλεις νὰ μὲ σύρῃς σὺ ἀπὸ τῆς μύτης;
 — Ἐγὼ; οὐδόλω. Πρέπει νὰ εἰμεθα φίλοι.
 — Αἶ, ἄρχισες τὴν διδασκαλία!... Μυρίζουν ἀπὸ τὴν βότκα ἡ διδασκαλίαι σου!...
 — Δὲν πιστεύω. Ἀλλὰ ἕνα ποτηράκι ἀκόμη, ἐκτὸς τοῦ συνεισθημένου, δὲν μὴ ἐμποδίζει νὰ πῶ.
 Ταῦτα εἰπὼν ὁ γείτων μου, διὰ βραδείων βημάτων ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἑρμάριον, ἐπλήρωσε ποτήριον βότκας, τὸ κατέπιε καὶ ἤρξατο ἐκ νέου βαδίζων ἐν τῷ δωματίῳ, συρίζων ἥρεμα τὸ προσφιλὲς του «Περσικὸν ἐμβατήριον».
 — Καὶ τί θέλει τώρα νὰ κάμη μὲ τὸ ἀνήθικον αὐτό τοῦ πεισματος; οἶνε! καθ' ἑαυτὴν ἐγόγγυσεν ἡ γείτων μου.
 — Ἴδου λοιπόν, ψυχίτσα μου. Νῆ μὴν εἶμαι παιδί τοῦ μακαρίτη πατέρα μου, νὰ μὴν εἶμαι Κάρπος Σαμοῆλοβιτς Νιετσπορένκο, ἀν δὲν αἶς κάμω νὰ γείνητε φίλη μου, καὶ ἀν δὲν καταστρέψω τὴν πρὸς φιλονεικίαν τάσιν σας.
 — Νᾶ ἐκπαιδευτῆς, παιδαγωγὸς ποῦ μᾶς ἤρε! θῆκαμνες καλλίτερα νὰ μὴ πίνης βότκα!
 — Ναί, νὰ αἶς διδάξω ἐπιθυμῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Κάρπος Σαμοῆλοβιτς, πλησιάζων ἐκ νέου πρὸς τὸ ἑρμάριον καὶ πίνων βότκα, διότι αἶς ἔχει πολὺ κακομαθημένον ἢ μὴτέρα σας, ἐτύχετε δὲ πλημμυλοῦς ἀνατροφῆς καὶ ἔχετε διαστραμμένας ἰδέας.
 *Ay προὔποθεσάμεν, ὡς εἰδειξεν, ὅτι ἔχω

ἀδυναμίας τινάς, σεῖς, ὡς σύζυγος καὶ φίλη, πρώτη ὀφείλετε νὰ μοὶ τὰς συγχωρήτε.
 — Ξεφόρτονέ με μὲ τὰς διδασκαλίαις σου, μεθύστακα!...
 Ἐκ νέου ποτήριον βότκας καὶ «Περσικὸν ἐμβατήριον». Ἐπὶ πολὺ εἶτε ἐγόγγυζεν ἡ ἀδιὰλακτος γείτων μου, ἀλλ' ἐπὶ τέλος, ἡ καλὰ πίστις ἐξαφάνισεν τοῦ ὑγροῦ ἐκ τῆς φιάλης, ἐφόβισεν αὐτὴν καὶ ἐσίγησε. Κατόπιν τούτου τὸ «Περσικὸν ἐμβατήριον» ἔπαυσε καὶ ὁ Κάρπος Σαμοῆλοβιτς κατακλιθεὶς ἐπὶ τῆς στρωμνῆς, ἤρξατο ῥέγγων τοσοῦτον, ὅσον οὐδεὶς γενναῖος πολεμιστῆς, μετὰ κερδηθεῖσαν μάχην.
 Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζον τὸν χαρακτήρα τοῦ ἰδιοτρόπου γείτονος μου. Μὴ ἐξέπληττεν ἡ ἐκτακτος αὐτοῦ ἐπιφυλακτικότης καὶ ἡ ἀταραχος ψυχραιμία, μετ' ἧς ἐφίετο πρὸς τὰς ἐπιμόρους ἐπιθέσεις τῆς φιλέριδος καὶ ἐν ταυτῷ ἀγανακτοῦσης νεαρᾶς συζύγου· του. Ἀπέναντι τῆς σιδηρᾶς ἐπιμονῆς ἐκείνου δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιταχθῆ, καὶ ἡ μεμψιμοιρος γυνὴ ὄφειλεν ἀδιαλείπτως νὰ ὑποχωρῇ, ἀναγνωρίζουσα τὸ ἄριστον τοῦ ἀγῶνος. Εἰς πᾶσαν παραλόγως δεσποτικὴν ἰδιοτροπίαν τῆς συζύγου τοῦ ἐκείνου ὑποχωρῶν μετὰ προσοχῆς, μετέπιπτε βαθμῆδόν εἰς τοιαύτην ἐπιμονὴν, ὥστε πᾶσα ἀντίστασις καθίστατο ἀδύνατος. Τῷ ἐπήρχετο λόγος χάριν εἰς τὴν κεφαλὴν νὰ βαδίζῃ ἐν τῷ δωματίῳ, καθ' ἣν ὄραν ὁ σύζυγός του κατακλιθεὶς νὰ κοιμηθῆ. Ὅσον καὶ ἀν προσπαθῆ νὰ μὴ κροτούσῃ αἱ εὐμαρίδες του, δὲν τὸ κατορθαί.
 — Οὐ, ἀνυπόφορος εἶσαι!... Δὲν μὴ ἀφίνεις νὰ κοιμηθῶ! γογγύζει ἐκείνη.
 — Ἀχ, ψυχούλά μου, δὲν ἤξευρα, ὅτι αἶς ἐνοχλῶ. Ἄς μοῦ τὸ ἐλέγατε.
 Καὶ κἀθηται ἐπὶ τοῦ παλαιού καὶ μαλακοῦ ἀνακλιντροῦ του, ἀνατείνει τὴν κεφαλὴν του καὶ σκέπτεται. Παρέρχεται στιγμῶν τινων σιωπῆ.
 — Ἄιγο, ὄλεις, ἐπεριπάτησες σήμερᾶ! ἐξακολουθεῖ μουρμουρίζουσα ἡ σύζυγος. Οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται καὶ ἐκείνος δὸς του καὶ κάμνει κρότον!...
 — Δὲν τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν τὸ ἐπαναλαμβάνω, ψυχίτσα μου. Κ' ἐγὼ ἔκουράσθη.
 — Δὲν τὸ ἐπαναλαμβάνω!... τί νὰ τὸ κάμω ἐγὼ αὐτό σου τὸ «δὲν τὸ ἐπαναλαμβάνω!»... αἰωνίως μοὺ χαλᾶς τὴν καρδιά μου.
 — Δὲν τὸ ἐπαναλαμβάνω λοιπόν, μὴ θυμόνιτε!...
 — Εἶδες ἐσὺ καλέ! Καλλίτερα θῆκαμνες νὰ μὴ γυρίζῃς ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ!...
 Ὁ Κάρπος Σαμοῆλοβιτς ἐγείρεται ἐκ τοῦ μαλακοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ ἐκτελεῖ ταξιδιά τινα ἐν τῷ θαλάμῳ. Οἱ γογγυσοὶ ἐξακολουθοῦσι.
 — Μὴ πολλὴν ὥρα θὰ τὸ κάμνης αὐτό;
 — Δὲν ἤξεύρω. Περὶ τούτου πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν αἶς. Ἴσως παύσω καὶ τώρα, ἴσως ὁμῶς καὶ θὰ ἐξακολουθῶ μέχρις ὅτου πέσω ἀψυχον σάμα.
 — Γουρῶνι!...
 Ὁ σύζυγος πλησιάζει πρὸς τὴν κλίνην,

φορεῖ, ἀντὶ τῶν εὐμαρίδων, χονδρὰ ὑποδήματα καὶ ἐξακολουθεῖ τὰ ταξείδια.
 Μετὰ δύο ὥρας οἱ γογγυσοὶ ἔπαυσαν καὶ ὁ γείτων μου κατακλιθῆ.
 Καὶ ἐξακολουθοῦσι τὰ αὐτά. Λαμβάνει, ἐν παραδείγματι, ὁ Κάρπος Σαμοῆλοβιτς διὰ τοῦ μαχαιρίου βούτυρον — «Ἄ, τί ἀλείφεις τόσο πολὺ!...» κραυγάζει ἡ σύζυγος.
 — Ὀλίγο πῆρα, ψυχὴ μου.
 — Ἄδιξιτε, ἐγωῖστί!... Ὅλο γιὰ τὸν ἐαυτό του!... Ὁ σύζυγος λαμβάνει περισσότερον.
 — Ἄχ, αὐθάδη, λαίμαργε!...
 — Δὲν ἀγαπῶ τὸ πολὺ βούτυρον, ἀλλὰ πρέπει νὰ πάρω ἀκόμη, ἀποκρίνεται ὁ Κάρπος Σαμοῆλοβιτς, καὶ ἀλείφει ἐκ νέου βούτυρον, ἀλλ' ἦδη πλείοτερον. Τούτο ἐξακολουθεῖ, μέχρις ὅτου σιγήσῃ ἡ σύζυγος.
 Ἐτύχε ποτε νὰ ἀπουσίασῃ ἐκτὸς τῆς οἰκίας τοῦ Κάρπος Σαμοῆλοβιτς μέχρις οἰκίας τοῦ Κάρπος Σαμοῆλοβιτς μέχρις οἰκίας τοῦ Κάρπος Σαμοῆλοβιτς. Ὁμῶς ἐξηγήθη ἐκ τοῦ στόματος τῆς συζύγου.
 — Ἄ, ἔτσι κάμνεις λοιπόν!... ἤρχισεν ὑποδοχόμενός αὐτόν. — Καλα-α!... Καλα-α!... Δύο μῆνες δὲν ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦ γάμου μας καὶ μουρчуται ἑς τὸ σπῆτι ἑς τὰς δύο ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα!... Καὶ μετὰ πέντε χρόνια τί θὰ γένῃ;!!...
 — Συγγνώμη, ψυχίτσα μου, παρακάθησα.
 Ἐπὶ ὀλόκληρον ὄραν γογγυσοὶ:
 — Τότε αὐριον θὰ εἶθω εἰς τὰς δύο, χασμώνεμος ἀποκρίνεται ὁ Κάρπος Σαμοῆλοβιτς.
 Τούτο συνέβη τὴν Κυριακῆν. Τὴν ἐπαύριον ὁ γείτων μου ἦλθε πρᾶγματι εἰς τὰς δύο, τὴν Τρίτην — εἰς τὰς τρεῖς, τὴν Τετάρτην — εἰς τὰς τέσσαρας, τὴν Πέμπτην πρὸς τὴν Παρασκευὴν δὲν ἦλθε ποσῶς. Ἐπιστρέφας εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρε τὴν σύζυγόν του κλαίουσαν.
 — Κάρπε! Δὲν θὰ φύγῃς πια;... ἠρώτησε, περιβάλλουσα διὰ τῶν βραχιόνων τὸν τράχηλόν του καὶ κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ στήθος του.
 — Ὅχι, ὄχι, ἄγγελέ μου, ἀλλὰ, νὰ λείψουν αἱ ἰδιοτροπίαι καὶ τὰ πεισματα. Καὶ τὸ «Περσικὸν ἐμβατήριον» δὲν θὰ συρίζω πλέον, ἀν παύσης νὰ μουρμουρίζῃς.
 Καὶ πρᾶγματι, καίτοι τὸ «Περσικὸν ἐμβατήριον» ἐπαναλαμβάνετο ἀκόμη ἕνιοτε, ἐν τούτοις μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν, ὁ Κάρπος Σαμοῆλοβιτς δὲν προσέτρεξεν εἰς αὐτό. Αἱ μικροὶ αὐταὶ διενέξεις, ὡς νὰ μὴ ἔλαθον χωρὴν μεταξὺ τῶν γειτόνων μου. Μὲ ὄλην τὴν ἐλαττωματικὴν ἀνάπτυξίν τῆς, ἡ γείτων μου ἐνόησεν, ὅτι ἡ πεισμονὴ τοῦ συζύγου, δὲν εἶνε ἀπλὴ πεισμονὴ βλακός, ἀλλὰ ἐπιτηδεῖον οὐχ ὠρῶμα ἀγαπῶντος ἀνδρός, ὅστις διὰ τῆς ἰσχύος τῆς θηλήσεως ἀπεφάσις νὰ ἐξαλείψῃ τὸ φίλερι τοῦ χαρακτήρος καὶ τὸ πείσμα κακῶς ἀναθεραμμένης γυναικῶς. Ὁ παράδοξος Κάρπος Σαμοῆλοβιτς διήλθε τὸν ἐπίλοιπον βίον μετὰ τῆς συζύγου του ἐν χαρᾷ.
 (Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)
 Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

(Παράδοξις)

Ἦσαν δύο ἀδέρφια ἡγετικά καὶ πολυγαπημένα.
 Ὁ πρῶτος κῶρη ἀγάπης ξανθὴ καὶ μαυρομάτα, Κ' ἦρθε καιρὸς καὶ ἐμίχθη καὶ ἐβάλατε στεφάνια. Μῆρες καὶ χρόνια πέρασεν, ἀκέρηα χρόνια τρία, Κ' ὁ πατρὲμέτος θέλησε στὰ ξένα νὰ μισθῇ, Κ' ἐκάλεσε τὸν ἀδερφὸν καὶ χωριστὰ τοῦ λέει:
 — Βουλῶμαι, ἀγαπητέ μου, ἑς τὰ ξένα νὰ μισθῶ, Νὰ διαπεράσω τὰ βουνὰ, νὰ πάω σὲ ξέρον κόσμο, Καὶ νὰ γυρίσω μὲ καιρὸ, μὲ χρόνια καὶ μὲ μῆνες Μὲ γρόσια ἑς τὸ δισάκι μου καὶ λίρες ἑς τὸ κεμερί. Σ' ἀφῆω τῆ γυναικά μου τὴν πολυγαπημένην, Νὰ τὴν κοιτᾶς σὰν ἀδερφή, σὰν ἀδερφὴ δική σου. Ἀγαπιστῆκατε γυνὰ καὶ ἀδερφικά φίλωνται Κ' ὁ πατρὲμέτος τᾶλογο ταχιά καθαιλλικέσει, Καὶ διαπεράσει θάλασσα καὶ κάμπους καὶ ποτάμια Καὶ διαπεράσει καὶ βουνὰ καὶ πᾶσι μακρὰ ἑς τὰ ξένα.
 * * *
 Δώδεκα χρόνια πέρασεν καὶ δεκαπέντε μῆρες. Ὁ ἀφωρεμένος τὸν ἀδερφὸς καὶ ἡ σκόλλα τοῦ ἡ γυναικα Γλυκά-γλυκά ἀγαπήθηκα καὶ πέρασαν μαζί τους Καὶ λημορῆθηκα τ' ἄντρος καὶ τ' ἀδερφοῦ ἡ ἀγάπη. Καὶ μὲς ἑς τὰ δώδεκα ψηλά καὶ μὲς ἑς τοὺς τόσους μῆρες Ὁ μισυμένος κίτησε ἀπ' τὰ μακρὰ τὰ ξένα Νὰ διαπεράσῃ θάλασσας, κάμπους, βουνὰ, ποτάμια, Σ' τὸ πατρικὸ τὸ σπῆτι τοῦ μὲ γρόσια καὶ γυρίσῃ. Μιὰ μέρα, ἕνα Μαγιάπριλο, κοτὰ ἑς τὸ μεσημέρι Σφιχταγκαλιάζονται οἱ δυὸ ἑς τὸ στρώμα οἱ ἀγαπημένοι. Ἀξάφρα γλήγορο ἀλογο ἑς τὴ θῆρα σταματάει. Βαρεῖα φερνίεται τᾶλογο, πέσειε ὁ καθαιλλικῆς Καὶ κράζει τὴ γυναικά του καὶ ὀλοβορτάει τὴ θῆρα. Λαχταριστοὶ τινάζονται ἀπ' τὸ ζεστό τὸ στρώμα Καὶ κατεβαίνουν ἑς τὴν αὐλὴν τὸν ξέρο νὰ δεχτοῦν. Χιλιάς ἀλλάζουσι ἀγκυλιατῆς, φιλήματ' ἀλλὰ τόσα. Ὁ ἕνας κλαίει ἀπὸ χαρᾶ, καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ φόβου ἀχρίζουσι. — Τ' εἶσαι, καλή μου, τόσο ἀγγὴ καὶ τρέμεις σὰν τὸ φύλλο; — Μῆρες καὶ χρόνια ὀλόκληρα σὲ καρτερῶ ἀπ' τὰ ξένα, Καὶ τὸ μαράζι τῆς καρδιάς, τῆς ἐριτιεῖας σου ἡ πίκρα Μάθγερε ἀρρώστια ἀγιάτρευτη καὶ μ' ἐρριξε ἑς τὸ στρώμα. Ἦ ἀλλαις, εἶπα, ἀγάπης ἑς τῆς ἐριτιεῖας τῆ χῶρα Κ' ἐμένα μ' ἀλημόνησες τὴν πολυγαπητή σου, Ἦ ἀρρωστησες καὶ πῆραρες χωρὶς ἐγὼ νὰ μάθω. Καὶ δάκρυ, δάκρυ φεύτικο, δάκρυ γιομάτο ἀπάτη Τὰ μαγαμένα μάγουλα τῆς σκόλλας ἀυλακόνει. — Ὁτὲ καὶ ἀγάπησα καμμιὰ ἑς τῆς ἐριτιεῖας τῆ χῶρα *ὅτε λημορῆσα ποτὲ ἐστρα τὴν καλή μου. Μῆρες καὶ χρόνια ἐκλούεσσα, γιὰ νὰ γυρίσω τώρα, Μὲ γρόσια ἑς τὸ δισάκι μου καὶ λίρες ἑς τὸ κεμερί, Κ' ἀρρωστημένη νὰ σὲ βρῶ καὶ νὰ σὲ βρῶ ἑς τὸ στρώμα; Φατιά νὰ κάψῃ τὰ φλουριά! καὶ ἐγὼ θὰ τὰ ξεδιάσω Σ' ὀλον τὸν κόσμο, ἑς τοὺς γιατροὺς, γιὰ ἐσέ, γιὰ τὴν ὄρειά σου! Καὶ τὴν ἐφίλησε γλυκὰ ἑς τὰ μάτια καὶ ἑς τὸ στόμα.

— Ρώτησα ἐγὼ χιλίους γιατροὺς. Κι' ἀν θέλεις γιὰ νὰ γείνω Ἀπὸ τὰ μὴ λᾶ τὰ χρυσὰ νὰ πᾶς καὶ νὰ μοὺ φέρῃς.
 * * *
 Ἐγερσε ἡ δεύτερη ἡ ἀγγὴ καὶ πρὶν νὰ δὴσῃ ὁ ἥλιος καθαιλλικέσει τ' ἀλογο καὶ φεύγει ὁ πατρὲμέτος, Καὶ ἤρθε νᾶθῃ τὰ χρυσὰ τὰ μὴ λᾶ καὶ τὰ φέρῃ Γιὰ νὰ τὰ φάῃ ἡ γυναικά του νὰ ξαναγείνω πάλι. Σ' τὸ δρόμο μάγισσα ὄρωτᾶ, ποὺν' τὰ χρυσὰ τὰ μὴ λᾶ. Κ' ἡ μάγισσα ἡ καθ' ὀρωτῆ γυρᾶει καὶ τοῦ λέει: — Εἶπε τὰ μὴ λᾶ τὰ χρυσὰ σὲ μακρὸν περὸ δὲ, Σὲ περιβόλι ἀπάτητο, ποὺ τὸ φυλάει ὁ Λόλας. Χιλιάδες βασιλόπουλα, χιλιάδες παλληκάρια Πῆγαν νὰ τὸ πατήσουσι καὶ ἐχάσαν τὴ ζωὴ τους. Ἄν ἔχῃς λιωταροῦ καρδιά καὶ σιδερένια στήθεια, Σὺρε μὲς στῆς Πετράμορφης τὸ μαρμαρένιο κάστρο, Πέρα ἑς ἐκεῖνα τὰ βουνὰ ποὺ γυρίζουσι τ' ἀστέρια. Ἀραδαριὰ θὰ βρῆς ἐκεῖ τὸν κάμπο νὰ γυρίζουσι Χιλιάδες βασιλόπουλα, χιλιάδες παλληκάρια, Ποὺ πολεμοῦν μὲ μάγισσα, ποὺ ἀμάχονται μὲ δίστα, Ὅποιος ἀξιώτερος φαρὴ ἑς τὸ κάστρο νὰ πηδήσῃ Τὴν κῶρη τὴν Πετράμορφης δικὴν σου νὰ τὴν κάμη. Ἄν ἔχῃς λιωταροῦ καρδιά καὶ σιδερένια στήθεια, Κ' ἀν θὰ φαρῆς ἀξιώτερος, καὶ μετῆς μοναχὸς σου, Θὰ κατεθῆ ἡ Πεντάμορφη, ἑς τὸ κάστρο θὰ σὲ πάρῃ, Κ' ὅτε γυρᾶς, θὰ τὸ ἴδῃς φεγγέρο ἑς τὴν ποδιά σου. Χτυπάει ἐκεῖνος τ' ἀλογο καὶ χάνεται ἑς τὸν κάμπο.
 * * *
 Σαράντα εἶλε ἡ Πεντάμορφη, σαράντα ἀκέρηα ἀδέρφια, Σαράντα καθαιλλικῆς, σαράντα παλληκάρια, Ποὺ διαρ κροτούσαν, ἔτρεπαν βουνὰ μαζί καὶ κάμποι. Κάποιος κνῆρη ἔβαν καιρὸ ξανοίκατο μεγάλο, Καὶ μὲς ἑς τὸ κάστρο ἐπλάκωσαν χιλιάδες βασιλῆδες Κ' ἐπιάστηκαρ σὲ πόλεμο, καὶ ἐπιάστηκαρ σ' ἀμάχη, Ποὺς ζῆση ἀπ' ὀλους νὰ φέρῃ τὴν ὀμορφήν' ἀρπάξῃ. Ὁ πατρὲμέτος ἔφρασε καθάλλα ἑς τ' ἀλογοῦ του. Κ' ἐκεῖ ποὺ ἐκεῖνοι ἀμάχονται καὶ ἕνας χτυπάει τὸν ἄλλον, Βγάζει τὸ δασάκι σπαθί, σφίγγεται μὲς ἑς τὴ σέλλα, Κερτάει τ' ἀλόγον τὰ πλευρὰ καὶ ρίχνεται ἑς τὴ μιση. Χτυπάει ἐδῶ καὶ σφάζει ἐκεῖ καὶ ὀλοῦθε τάφο ἀνοίγει. Φλογίσθηκε ἑς τὰ χέρια του τὸ δασάκι σπαθί του, Τὸ πρόσωπό του ἐμαύρισε, ἀφρισε τ' ἀλογοῦ του, Κ' ὀλοῦ ποὺ ὁ ἥλιος ἔγειρε καὶ πᾶσι νὰ βασιλέψῃ, Πέρα καὶ πέρα ἐγιόμισε τὸν κάμπο ἀπὸ κονογάρια Κ' ἡ ρεμματιατῆς πελάγωσαν ἀπ' τὸ πολὺ τὸ αἶμα. Μὲ κλάματα ἡ Πεντάμορφη ἑς τὰς θύρας κατεβίνοι: — Γιὰ ἐσέ, λεβέντη ἀμορφορίε, λεβέντη καθαιλλικῆ, Ποὺ μὲς ἑς τὰ τόσα αἶματα τόσα κορμιὰ ἔχεις θάψῃ, Καὶ σῆμα μ' ἐγλύτωσες ἀπὸ σκλαβιά μεγάλη, Γιὰ ἐστρα ἀνοίγω σήμερὰ τὸ κάστρο μου ν' ἀρίθης. Πές μου τί θέλεις, τί καλὸ μεγάλο νὰ σοῦ κάμω.

— «Έχω γυναίκα όμορφιά, κ' είν' άρρωστη 'ς τὸ στῶμα,
 Ὁλον τὸ κόσμο άρώτητα, κ' ὅλος ὁ κόσμος μου είνε,
 Νὰ φάη τὰ μῆλα τὰ χρυσὰ τὰ ξαγαλειὰ πάλι.
 — «Έλα 'ς τὸ κάστρο μου φιλά τὰ λούσα τὸ κορμί σου,
 Μὲ μύσχο, μὲ ροδόσταμα, λιβάνη, τὰ σ' αἰσιψέ,
 Νὰ κοιμηθῆς γλυκὰ-γλυκὰ γιὰτ' εἶσαι ἀποσταμμένος,
 Καὶ σὰν ἔρθοῦν τὰ δέφρια μου, τοῦ κόσμου οἱ ἀντρεωμένοι,
 Πέρνεις τὰ μῆλα τὰ χρυσὰ καὶ φεύγεις 'ς τὴν χαλὴ σου.

Κοιμάται. Κ' ἡ Περγάμορρη 'ς τὰ παραθύρια βγαίνει,
 Πάψει 'ς τὸ χέρι ἀργύρειο καὶ γλυκοτραγουδάει.
 Νὰ κ' ἀξάγρα ξαγράτεις τ' ἀδέρφια τῆς 'ς τὸν κάμπο,
 Κι' ἀπαρτάει τ' ἀργύρειο καὶ πάει καὶ τοὺς προφαίνει.
 — Σωπάτε, μὴν τρομάζετε, λαχάρα μὴ σὺς πῆρε,
 Κ' ἐκεῖνος ποῦ μὲ γλυτῶσε γλυκοκοιμάται ἀπάνου.
 Χιλιάδες βασιλόπουλα πλακώσανε 'ς τὸ κάστρο
 Κ' ἐπίστηκαν σὲ πόλεμο, κ' ἐπίστηκαν σ' ἀμάχη,
 Ὅποιος γλυτῶσῃ ἀπ' ὅλους τοὺς 'ς τὸ κάστρο τὰ πηθήσῃ,
 Ν' ἀρπάξῃ ἔμνα καὶ μακρὰ δική του τὰ μὲ πάρη.
 Κάθε ποῦ ἔφευγε σπαθιά τὰ στήθεια μου περνοῦσε.
 Μὰ ἐκεῖ ποῦ ἐκεῖνοι ἐμάχοταν, κ' ἔνας τὸν ἄλλο ἐχτύπα,
 Σὰν ἄγιος φανερῶθηκε λιβάνητε καβαλλάρης
 Καὶ μὲ σπαθὶ 'ς τὰ χέρια του ρίχνεται μὲς 'ς τὴ μέση.
 Σὲ κάθε ποῦ ἔφευγε σπαθιά ἐγέρων ἡ καρδιά μου,
 Κι' ὅσο ποῦ ὁ ἥλιος ἔφυγε καὶ πάει τὰ βασιλεύῃ,
 Πέρα καὶ πέρα ἐγύμισε τὸν κάμπο ἀπὸ κοουφάρια.
 Μὲ μίαν τὸ κάστρο τ' ἀνοιζα, τὸν πῆρα 'ς τὰ παλάτια,
 Τὸν ἔλουσα, τὸν αἰσιψέ ροδόστερο καὶ μύσχο,
 Καὶ τώστωσα τὰ κοιμηθῆ, γιὰτ' εἶν' ἀποσταμμένος.
 Γυρίστε, μὴν πεζέετε καὶ γιὰ δική μου ἀγάπη
 Θὰ πάτε πέρα, ἀδέρφια μου, 'ς τ' ἀπάτητο περβόλι,
 Πῶνάι τὰ μῆλα τὰ χρυσὰ ποῦ τὰ γυλάει ὁ Δράκος,
 Νὰ πάρτε, τὰ τοῦ φέρτε, γιὰτ' εἶνε πατριμενός,
 Κ' ἔχει γυναίκα ὁμορφιά ποῦ εἶν' ἄρρωστη 'ς τὸ στῶμα,
 Κι' ὅλον τὸ κόσμο άρώτητα, κ' ὅλος ὁ κόσμος τοῦ εἶπε:
 Νὰ φάη τὰ μῆλα τὰ χρυσὰ τὰ ξαγαλειὰ πάλι.—
 Χτυποῦν τ' ἀδέρφια τὰ λόγια καὶ γίνονται 'ς τὸν κάμπο.
 Φέρουν τὰ μῆλα τὰ χρυσὰ, τὰ παίρει ὁ πατριμενός
 Καβαλλάριεσσι τὰ λόγο καὶ πάει 'ς τὴν χαλὴ του.

Μῆνες μονάχα ἔπεσαν. Κ' ἔνα γλυκὸ βραδίκι,
 Ποῦ μοναχὴ ἡ Περγάμορρη ἀγνάντεσε ἀπ' τὸ κάστρο,
 Τ' ἀγαπημένα ἀδέρφια τῆς μὲ πόνο ἀκαρτερώτας,
 Νὰ πηλαλή ἐν' ἄλογο βλέπει μακρὰ 'ς τὸν κάμπο.
 Ἀλέργαγε σὰν συγγεφὸ ὁποῦ τὸ διώχνει ὁ ἀγέρας,
 Κι' ὅπως βογγάει τὸ συγγεφὸ ἐκεῖνο ἐχλιμντροῦσε.
 Γογγό, ἀφριμένον ἐπλάγιασε σὲ λίγο μὲς 'ς τὸ κάστρο
 Μ' ἔνα δισάκι ἀπάνου του καὶ δίχως καβαλλάρη.
 Τὸ γγώρισε ἡ Περγάμορρη καὶ κατεβαίνει κάτω.
 Αὐτιάξεται, χτυπάει τὴ γῆ καὶ χλιμντροῦσε ἐκεῖνο,
 Σὰν καὶ ἤθελε τὰ εἶπῃ. Τὸ ξεφορτόνε ἡ κόρη,
 Παίρει, καὶ τὸ δισάκι λυεῖ... καὶ τί τὰ ἰδῆ!... λαχάρα!....
 Κομμάτια ἀνθρώπινον κορμοῦ 'ς τὰ αἶματα πρίγγενα,

Καὶ 'ς τὰ κομμάτια ἀνάμωσα τῶμορφο τὸ κεφάλι...
 Τοῦ νεοῦ ποῦ τὴν ἐγλήτῳσε!... Δέρνεται καὶ μαδιέται...
 ..
 * * *

Ἀράδιασε τὸ λείψανον σ' ὀλόχρυσον σετῶνε
 Κ' ἐκάλεσε ἔνα γλήγορον χιονάτο περιστέρι
 Ἀθῶ, ἀθῶ σὰν κ' αὐτὴ, τὸ μὴλο ἀντροφῶ τῆς
 Καὶ τὸ ἐπαράγγειλε πιστά, καὶ τέτοια τοῦ μιλᾷει:
 — «Νοίσεις τὰ στερῶγρια σου, μικρὸ μου περιστέρι,
 Καὶ θεὲ τὰ πᾶς γι' ἀγάπη μου σὲ μακρὸν ταξίδι.
 Θὰ διαπεράσῃς θάλασσας, ψηλὰ βουνὰ καὶ κάμπος,
 Θὰ διαπεράσῃς σύγγεφα καὶ θεὲ τὰ πᾶς, πουλι μου,
 'Σ τὰ στοιχειώμενα τὰ βουνὰ ποῦ πάντα ἀνοικοκλειοῦνε
 Κι' ὁποῦ τ' ἀθάνατο νερὸ περᾷει ἀνάμωσά τους.
 Πέτα γογγό μὲς 'ς τ' ἀνοιγμα, πάρε νερὸ καὶ φεύγα.
 Πιστάει ἐκεῖνο καὶ γογγό μὲ τὸ νερὸ γογγᾷ,
 Καὶ τὸ σταλλάζει ἀνάλαφρα 'ς τ' ἀράδιασὰ κομμάτια.
 Κ' ἐκεῖ ποῦ πέφτει τὸ νερὸ, κολλοῦν καὶ ζωταρεῦνται.
 Καὶ ζωταρεῦσσι ὀλόχερος ὁ νεὶς ὁ πατριμενός
 Ξυπτοῦν τὰ μάτια τὰ οὐνοτά, ἀνοίγουν τὰ χεῖλη,
 Κι' ἀπάνω τοὺς χαμόγελο γλυκὸ-γλυκὸ χαρίζει.
 Χτυπάει ἡ ἀκίρητῃ ἡ καρδιά καὶ τὸ βουβὸ τὸ στόμα
 Παίρει ἀλαφρὸν ἀνασασθὸ κ' ἀρχίζει καὶ μιλᾷει:
 — Πόσο βαρεῖά ἐκοιμάμουν!... ποῦ ἦμουν καὶ ποῦ τὰ ἦμα;
 Δὲν εἶσαι σὺ ἡ Περγάμορρη μὲ τὰ σαράντα ἀδέρφια;
 Δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ κάστρο σου, δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ κάμπος
 Ποῦ μίαν φορὰ ἐπελάγωσα μὲ βασιληάδων αἶμα;
 Ποῦ ἦμουν ἀντας πλάγιασα, καὶ τώρα ποῦ ξυπρᾷ;
 — Ἐξόπνησε 'ς τὰ χέρια μου... ποῦ ἐπλάγιασε γιὰ πῆς μου;
 — Θυμοῦμαι — μὰ σὰν ὄνειρο. Μιὰ μέρα ἐκορηνοῦσα
 Μὲ τὸ μικρότερο ἀδερφὸ 'ς τῆς χάρας μου τὰ δάση.
 Τὸ μεσημέρι ἐπλάγιασα σ' ἔνα σπηλιὸ ἀπὸ κάτω
 Κι' ἀπ' τότες τώρα ἐξόπνησα 'ς τὸ κάστρο τὸ δικὸ σου.
 Ποῦς μ' ἔφερε; Περγάμορρη, μὴν ὄνειρο εἶνε ἀκόμα;
 — Ὅχι! δὲν εἶνε ὄνειρο, κ' οὐδὲ κοιμᾷσαι ἀκόμα.
 Σ' ἔφερε τ' ἄλογο σου ἐδῶ κομμάτια 'ς τὸ δισάκι,
 Κ' ἐγώ, ποῦ μ' ἐξελύτῳσε ἀπ' τὴ σκλαβιά μιὰ μέρα,
 Ἐγὼ μὲ τὴν ἀγάπη μου καὶ μὲ τὰ δάκρμά μου,
 Ἐγὼ μ' ἀθάνατο νερὸ σ' ἀνάσταση, λιβάνη.
 Τὼρ ἀρματώσου γλήγορα, ἀνέθα τ' ἄλογο σου
 Καὶ χτύπα το, σὰν ἀστραπὴ 'ς τὸ σπῆτι τὰ σὲ φέρη.
 Ἀγκάλιασὰ θὰ βρῆς ἐκεῖ 'ς τὸ στῶμα τὰ κοιμῶνται
 Ὁ ἀφώρεσμένους σου ἀδερφὸς κ' ἡ σκόλλα σου ἡ γυναίκα.
 Γιὰ τὰ γλυτιώσου σ' ἐστελῃαι γιὰ τὰ χρυσὰ τὰ μῆλα,
 Ποῦ τὰ γυλάει ὁ Δράκοντας, τὰ χύσε τὴ ζωὴ σου
 Καὶ σὰν ἐγύμισῃς μ' αὐτὰ, σ' ἐπιτραῖ 'ς τὸ κινῆγι.
 Κ' ἐκεῖ σ' ἐσκότωσε ὁ ἀδερφὸς 'ς τὸν ὕπνο τὸν γλυκὸ σου.
 Τὼρ ἀρματώσου γλήγορα κ' ἀνέθα 'ς τ' ἄλογο σου
 Καὶ σφῆρ ἐκεῖ καὶ σκότωσε καὶ κάμω τοὺς κομμάτια.
 Καὶ γύρα, τὴν Περγάμορρη γυναίκα σου τὰ πάρη.

Κ. Δ. ΚΡΙΣΤΑΛΛΗΣ

HENRY GREVILLE

Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

(Μυθιστορία)

Γ

Ἡ Εἰρήνη ἔμεινε ἐμβρόντητος ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τούτῳ ἀκούσματι. Ἦτο τὸ ἔσχατον πρᾶγμα, ὅπερ θὰ εἶδονατό ποτε νὰ προῖδη καὶ ἠπόρησε κατὰ πρόωτον, ἀν ἔπρεπε νὰ χαρῆ ἐπὶ τῇ μεταβολῇ ταύτῃ, ἧτις θὰ ἐξέθετε ἀναμφιβόλως τὴν ἀδελφὴν τῆς εἰς ἀφευκτον κακολογίαν, ἢ νὰ λυπηθῆ, διότι ἐκείνη ἀνεβίβλετο οὕτω εἰς τὴν ἰδίαν μετ' αὐτῆς κοινωνικὴν βαθμίδα.

Ἡ Κλεοπάτρα θὰ ἐγίνετο σύζυγος τοῦ εὐνοουμένου φίλου τοῦ μεγάλου δουκός, θὰ τὴν διεσκέλιζεν ἐν τῇ αὐλῇ, θὰ ἐγίνετο ἴσως πρώτη κυρία τῆς τιμῆς! Ὅποια φρίκη διὰ τὴν Εἰρήνην! Ἀλλὰ μετ' οὗ πολὺ ἐμάντευσεν, ὅτι ἅπανα αὕτη ἡ μέλλουσα λαμπρότης τῆς ἀδελφῆς τῆς, εἶχε τὰ ζοφώδη αὐτῆς μέρη, τοσοῦτον ζοφώδη, ὥστε ἀνεσκήρτησεν ἐκ χαρᾶς ἀναλογοζόμενη ταῦτα.

Κατὰ συνέπειαν χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐσκέφθη νὰ ἐμπαίξῃ τῇ Κλεοπάτρῃ διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ μνηστήρος τῆς καὶ τὰς ἀσθενείας τοῦ μέλλοντος συζύγου τῆς. Ἐνῶ δὲ ὁ πρίγκιψ εἶχε μεταβῆ, ἵνα ἀνακουώσῃ τὰ καταπληκτικὰ νέα πρὸς τοὺς συναδέλφους τοῦ ἀξιοματικῆς, ἡ Εἰρήνη εἰσερχομένη ἐντὸς τοῦ θαλάμου, ἐν ᾧ ἐκθύητο ἡ Κλεοπάτρα καταγνομένη εἰς τὴν γραφὴν ἐπιστολῆς τινος, ἔλαβε θέσιν παρ' αὐτῆ καὶ ἤρξατο νὰ κεντῆ, παραδοκῶσα τὴν εὐκαίριαν, ἵνα ποιήσῃ ἐναρξιν τῆς προσβολῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἦτο μακρὰ. Ἀφ' οὗ δὲ τὴν ἐσπράγισε καὶ ἐγραψε τὴν ἐπιγραφὴν ἐπ' αὐτῆς, ἡ Κλεοπάτρα ἐκάλεσε τὸν θεράποντα, καὶ ἐγχειρίζουσα αὐτῷ ταύτην τῷ παρήγγειλε νὰ τὴν φέρῃ πρὸς τὸν στρατηγὸν κόμητα τοῦ Νεουτώφ.

— Ἐρχίσατε ἡδὴ τὴν ἀλληλογραφίαν; ἠρώτησε μοχθηρῶς ἡ Εἰρήνη. Πῶς λοιπόν, δὲν ἐλάβετε καιρὸν νὰ τὰ εἶπητε ὅλα διὰ ζωῆς;
 — Γνωρίζω πρὸς τὸν μνηστήρά μου, εἶπεν ἡ Κλεοπάτρα ψυχρῶς, τὸ δᾶγμα τῆς εὐνοίας, ὅπερ ὁ μέγας δούξ εὐηρεστήθη νὰ μοὶ δώσῃ.

Δὲν ἦτο ἐντελῶς ἀληθές, διότι, καίτοι ἔκαμε μνείαν περὶ τούτου, ἡ ἐπιστολὴ εἶχε γραφῆ ἰδίως, ἵνα γνωρίσῃ πρὸς τὸν Νεουτώφ, ὅτι ἡ πρότασις τοῦ ἐγένετο ἀποδεκτὴ.
 — Λαμπρὸς γάμος! εἶπεν ἡ Εἰρήνη σύρουσα τὴν βελόνην τῆς.

— Ὑποθέτω... ἀπεκρίθη ἡ Κλεοπάτρα, χωρὶς νὰ προδώσῃ τὴν ἐλαχίστην συκίνησιν.

— Ἀλλὰ, φιλάτη μου, μὲ τί χρήματα θὰ κάμω τὰ παράφερά σου;

— Δὲν θὰ κάμω παράφερα. Κατόπιν θ' ἀγοράσω τὰ ἀναγκαζούντα.

— Θὰ σὰς χρησιμεύσῃ ὅπως δῆποτε μίαν γαμήλιος ἐσθῆς, ὑπέλαβε πονηρῶς ἡ μικρὰ πριγκίπισσα.

— Ἡ θεὰ μου Βλακτώφ ἔχει κατὰ μέ-

ρος τὰ ἀναγκαζούντα πρὸς τοῦτο χρήματα. Οὕτω τοῦλάχιστον μὰς εἶπεν, ὅταν ἠγοράσαμεν τὴν ἐσθῆτα τῶν γάμων σου.
 Ἡ Εἰρήνη ἐθέσε τὰ χεῖλη.
 — Ὅπως δῆποτε δυνάμεθα νὰ καυχήθωμεν καὶ αἱ δύο, ὅτι ἐνυμφεύθημεν διὰ τοὺς ὠραίους μας ὀφθαλμούς!... Μὲ τὴν μόνην διαφοράν, ὅτι ὅπως δῆποτε ἐγὼ ἐνυμφεύθη τὸν ἀνδρα, σὺ ἠγάπων, καὶ τοῦτο εἶνε σπουδαίον!

Ἡ Κλεοπάτρα δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἀληθῆ ταύτην παρατήρησιν. Δὲν ἐπέθυμε νὰ ἐλθῇ εἰς λόγους μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς.
 — Ὅπως δῆποτε, προσεθήκεν ἡ Εἰρήνη, ἕκαστος ἔχει τὴν ὁρεξίν του... Καὶ προσβλέπουσα τὴν Κλεοπάτρῃν σαρκαστικῶς:
 — Ἀλλὰ τὸ περισσότερον, ἐξηκολούθησε λέγουσα, εἶνε, πῶς ὁ στρατηγὸς κατῴρωσε ν' ἀποφασίσῃ τοιαύτην τρέλλαν!

— Τρέλλαν; ἠρώτησεν ἀπαθῶς ἡ Κλεοπάτρα.
 — Ἀναμφιβόλως! Εἶνε γελοῖος, ἢ μᾶλλον ἀξιοθρήνητος γάμος. Οὐδεὶς βεβαίως θὰ εἶνε τόσον ἀνόητος, ἐκτός αὐτοῦ ἴσως, ἵνα πιστεύσῃ, ὅτι τὸν νυμφεύσασα, ἵνα περὶποιηθῆ τὴν ἀρθριτίδα σου καὶ ἵνα μεριμνήσῃς μόνον περὶ τῆς εὐδαιμονίας του... Ὅλοι μαντεύουσι τοὺς λόγους τοιούτων συνοικεσιῶν!

— Καὶ ποῖοι εἶνε οἱ λόγοι; Διότι γινώσκεις, Εἰρήνη, ὅτι εἰμαίαις ἐπακρον ἀμαθής...
 — Θέλεις τοὺς λόγους!... Πῶς λοιπόν; Θέλεις νὰ ἀσφαλίσῃς ὑπαρξιν τῆς ὁρεξείας σου εἰς τὸ μέλλον!...
 Ἡ Κλεοπάτρα ἐφάνη μὴ ἐννοοῦσα.

— Ἀληθῶς... δὲν ἐγνώριζα, ὅτι εἶχες τόσον φιλικῶς μετὰ τοῦ μεγάλου δουκός Βορίς. Τὸ εἶχες μυστικόν, ἢ εἶνε νέα ἡ γνωριμία σας;
 Ἡ Κλεοπάτρα ἠσθάνθη τὴν ὀργὴν ἐν αὐτῇ ἐκρηγνυμένην, διότι ἡ Εἰρήνη εἶχεν ἐπὶ τέλους θίξῃ τὸν τραπὸν τῆς μέρους.
 — Οὐτὰ τὸ μὲν, οὐτὰ τὸ δέ, ἀπεκρίθη ἐν τούτοις, κατιχύουσα νὰ κρατήσῃ ἑαυτῆς. Ἀλλὰ σὺ καταγίνεσαι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νὰ βλῆψῃς, ὅτι δὲν ὑπάρχει, ἵνα δυνηθῆς νὰ διακρίνῃς τὰ καταφανῆ. Ὁ μέγας δούξ Βορίς εἶδει πάντοτε ἑνδιαφέρον πρὸς ἐμέ. Ἀκτιβῶς τὴν προῖαν ταύτην τὸν συνήτησα καὶ τῷ διηγῆθην, πόσον ἀφόρητόν μοι καθίστας τὴν διαμονὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ...
 — Τῷ εἶπες τοιούτόν τι; ἀνεκράξεν ἡ Εἰρήνη, ἐρυθρὰ ἐξ ὀργῆς.

— Διὰ τί νὰ μὴ τὸ εἶπω; Εἶνε ἀληθές καὶ ὁ μέγας δούξ εἶνε καλὸς φίλος. Ἴσως δὲ αὐτός ἐνῆργησεν, ἵνα μὲ ἐκβάλῃ τῆς δυσχεροῦς θέσεώς μου, πείθων τὸν Νεουτώφ νὰ μὲ ζητήσῃ εἰς γάμον.

Τοῦτο δὲν ἦτο πάντῃ ἀληθές, ἀλλ' ἡ Εἰρήνη δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀτόμων, πρὸς τὰ ὅποια πρέπει τις νὰ εἶνε πάντοτε εὐκρινής. Οὕτω τοῦλάχιστον ἐνόμιζεν ἡ Κλεοπάτρα. Ἄλλως τε ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῇ ὅπως δῆποτε ἡ αἰφνιδια πρότασις τοῦ Νεουτώφ. Ἡ μικρὰ πριγκίπισσα ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἠττηθείσαν. Ὡς πᾶσαι αἱ μοχθηραὶ γυναῖκες, ἤξιον καὶ αὕτη νὰ θεωρῆται ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπος; ἡ ἰδέα λοιπόν, ὅτι ὁ ἀληθῆς τῆς χαρακτῆρ ἐγένετο γνωστός καὶ μάλιστα πρὸς πρόσωπον ἀνήκον εἰς τὴν αὐτοκράτορικὴν οἰκογένειαν, ἦτο ἀνυπόφορος. Ἐν τοῦτοις ἠρκέσθη νὰ ἐκχύσῃ καὶ ἀπαξ τὸ δηλητηρικὸν τῆς γλώσσης τῆς.

— Καὶ ὅμως ὁ προστάτης σου εἰδύναται βεβαίως νὰ σοὶ εὐρὴ σύζυγον μᾶλλον... πῶς νὰ σοὶ εἶπω; Ὅπως δῆποτε, ἄλλον σύζυγον, ὑποφέροντα ὀλιγωτέρον ἐξ ἀρθριτίδος καὶ νεώτερον... Εἶνε γελοῖον τὸ συνοικεσίον σου, Κλεοπάτρα, καὶ σὲ βεβαίως, ὅτι δὲν θὰ δυνήθῃς νὰ ἐμποδίσῃς τὴν κοινωνίαν νὰ τοῦ γελᾷ καὶ νὰ τὸ ἐπικρινῇ.
 — Ἐγὼ φοβοῦμαι εἰς ἐναντίον, μὴ συμβῆ τὸ ἐναντίον, καὶ ἡ κοινωνία λυπηθῆ, βλέπουσα, ὅτι ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ τοιοῦτον συνοικεσίον, ἵνα ἀπαλλαγῇ τῆς φιλοξενίας σου! Ταῦτα δὲ λέγουσα ἡ νέα κόρη ἠγέρθη ἐκ τῆς θέσεώς τῆς.
 Ὁ θεράπων κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπανῆλθε, φέρων λακωνικὴν ἀπάντησιν τοῦ κόμητος Νεουτώφ.

«Εὐχαριστῶ, εἶπε, θὰ ἔλθω αὖριον, ἵνα νὰ σοὶ ἐπαναλάβω τὰς εὐχαριστήσεις μου διὰ ζωῆς καὶ ἀσπασθῶ τὴν χεῖρά σας».
 Ἡ Κλεοπάτρα, ἀπ' οὗ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν, ἀπεύσθη εἰς τὸν θαλάμον τῆς, ἔθη ἀνεμνήσθη τὰς σκέψεις τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ὅποια διαφορὰ μετὰ τῶν ρεμβασῶν τῆς τότε καὶ τῇ τύχῃ, ἣν τῆς προῶριζεν ἡ μοῖρα! Τότε διὰ τῆς παιδικῆς ἀμαθείας, ἧτις οὐδὲν γνωρίζουσα φαντάζεται, ὅτι γινώσκαι τὰ πάντα, εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ μὴ ἀγαπήσῃ ποτέ, ἀλλὰ νὰ μεταχειρισθῆ τὸν ἔρωτα ὡς μέσον, ἵνα ὑψωθῆ ἡδὴ δὲ ἡ μοῖρα τῇ παρεσκευάσεν ὁδόν, ἣν ἀναγκάζομένη ν' ἀκολουθῆ, δὲν ἐγνώριζεν, ἀν ὠφείλε νὰ ἐρυθριάσῃ ἢ νὰ κλάυσῃ.
 — Δὲν θ' ἀγαπήσω, εἶπεν τότε, ἀλλὰ θὰ κατακτῆσω τοὺς ἄλλους διὰ τῆς βασιλικῆς μου καλλονῆς.

Ἄλλ' ἡ καρδιά τῆς ἦδη εἶχε μαλαχθῆ καὶ ὁ ἔρωσ ἐισέβη εἰς αὐτῆ. Ὅταν δὲ ἐθεώρει τὸ ὄνομα τοῦ Βορίς ἐπὶ τοῦ ἐξωθύλου τοῦ Εὐαγγελίου, ἠσθάνετο ὅξυ τι ἄλλος ἐν αὐτῇ, ὅπερ τὴν ἔκαμνε νὰ σκέπτηται, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληρύνοντο δακρύων.
 — Θὰ τὸν ἠγάπων!
 Καὶ ὅμως ἄλλοτε εἶχεν εἶπῃ:
 — Δὲν θ' ἀγαπήσω ποτέ!

Λοιπὸν εἶχεν ἐπὶ τέλους ὀρίσθῃ τὸ στάδιον τοῦ βίου τῆς... Ἄλλ' ἦτο γέρον, πολὺ γέρον!

Ἐθεώρησεν εἰς τὸ κάτοπτον τοὺς σαγηνευσαντας δύο ἀνδρας ὀφθαλμοῦς τῆς; καὶ ἐπισέθη, ὅτι ὁ ἔρωσ τοῦ εἶχε καταστήσῃ ὠραιότερους ἀλλὰ μελαγχολικούς, καὶ ὅμως ἦδη ἠνοήγετο νέα ὑπαρξίς δι' αὐτὴν, καίτοι ὁ οὐκαιὸς τῆς βίος δὲν θὰ παρήλασσε κατ' οὐδέν, διότι θὰ ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἐπίσης ζῆνη πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀπόλαυσιν, ὡς εἶχε διατελέσῃ μέχρι τοῦδε, ὁ κόσμος θὰ τὴν ἰθεώρει ὡς αἰνίγμα καὶ θὰ καθίστατο πρὸς αὐτὸν θελητικώτερα καὶ θὰ τὴ ἐπετρέπετο νὰ πράττῃ ὅ, τι ἤθελε! Καὶ θὰ τὸ ἐπραττεν, ἵνα ἐκδικηθῆ τοὺς πάντας, διότι ἐκτός τοῦ πτωχοῦ Καμουτζίου καὶ τοῦ κόμητος, οὐδεὶς τὴν ἐπλησίασε, οὐδεὶς τὴν ἠράσθη.
 Ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ σκέψῃ, ἡ ὀργῇ

τήν κατεκυρίευσεν. Πόσον είναι θλιβίοι και εύθεις οι περιφρονησαντες αυτήν! Ήδη και αυτή τους περιφρόνησεν. Ω, θά εκπλήρουν άκριβιά δια τας πράξεις των κόρησαν τον Νεουτρόφ έρωτικάς εκδηλώσεις των. Οσαι άπληξιωσαν να ζήτησιν την πτωχὴν δεσποινίδα τῆς τιμῆς εἰς γάμον.

Αισκίφεις της τῆν επανέφερον εἰς τὸν Βορις. Τί σύζυγος θά ἐγίνετο δι' αὐτὸν, ἂν τὴν ᾗθελεν! Ἄλλα δὲν τὴν ᾗθελεν... Ὁ μέγας δοῦξ δὲν τὴν εἶχεν ἐκτίμησιν καλῶς, νομίσας ὅτι ἦτο ἰδική του, και ὅτι θά τῷ παρεδίετο εἰς ἐν του νεῦμα. Τὰ αἰσθημματα τῆς Κλεοπάτρας ἦσαν πολὺ ὑψηλότερα, ἵνα εἶνε τοῦτο ἀληθές. Ἐν τούτοις λαμβάνουσα τὸ Εὐαγγέλιον ἤρξατο νὰ στρέφῃ τὰ φύλλα ἀκόσμως, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐξῆς χωρίου.

«Σὰς ἀφίνα τὴν εἰρήνην. Σὰς δίδω τὴν εἰρήνην».

Και ἡ Κλεοπάτρα ἀναγνώσασα τὰς λέξεις ταύτας, ἄς ἴσως ἀνέγνωσε και ἐκείνος, ἐγονοπέτησε πρὸ τοῦ ἀγίου βιβλίου και τὰ δάκρυά της κατέβρεξαν τὰς σελίδας του.

— Ἡ εἰρήνη τοῦ Ὑψίστου ἴστω ἐπὶ σοῦ, ὅστις ἐδύνασο νὰ με ἀπατήσης και νὰ με ἀπολέσης, ἀλλὰ με ἐξετίμησας ἀκούοντως, ἵνα μὴ θελήσης νὰ τὸ πράξῃς, και με μετεχειρίσθης ὄχι ὡς ἄνθρωμα, ἀλλὰ ὡς φίλην.

Ἐξε τὴν εἰρήνην τοῦ Ὑψίστου, ὑψηλότεται Βορις...

Μετὰ ταῦτα ἠγέρθη, και θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἐπρόφερε τὸν ὄρκον τοῦ τόν :

— Ὁρκίζομαι εἰς τὸν Παντοδύναμον νὰ εἶμαι τιμία σύζυγος και νὰ μὴ ψευσθῶ ποτε πρὸς τὸν σύζυγόν μου.

Ὅταν ἐπίρανε τὸν ὄρκον της τὰ δάκρυά της εἶχον ἀποξηρανηθῆ ἑντέλω. Ἀφού δὲ ἠσπάζθη τὸ βιβλίον ἐξεδύθη και κατεκλιθῆ κυχαριστημένη.

ΙΑ

Ἡ εἰδησις τοῦ γάμου τούτου ἐνέσκηψεν ὡς κεραυνός ἐπὶ τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας τῆς πόλεως. Πῶς; ἡ Κλεοπάτρα ἐμελλε νὰ νυμφεῖται τὸν γέροντα Νεουτρόφ, τὸν κατὰφορτον ἐξ ἐτῶν, ρευματισμῶν και δόξης; Τοῦτο ἦτο τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, καθ' ἅπασαν τὴν Τσαρκοῦ-Σέλο.

Ἐν τούτοις ἡ κ. Βλακτώφ επανέκαμφεν ἐκ τῆς ἀπομεμακρυσμένης ἐπαρχίας, ἐν ἡ διετελεῖ, λαβούσα ἐπιστολὴν τῆς Κλεοπάτρας ἀγγέλλουσαν αὐτῇ τὰ συμβαίνοντα.

Ἦτο ποτὲ δυνατὸν ἡ εὐχαρις αὐτῆς κόρη, ἣς μὸνῃ αὐτῇ ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὴν ἀξίαν, νὰ θυσιασθῇ, τοιουτοτρόπως ἐγκαταλείπουσα πᾶσαν χαρὰν, ἵνα φυλακισθῇ ἐπ' ἀπειρον μεθ' ἑνὸς ἐσχατογῆρου; Ἡ κρίσις τοῦ στρατηγοῦ ἄλλως τε ἐφέρει τινα νὰ συμπράξῃ, ὅτι θά ἐφθανεν εἰς ὑπερεκατοντούτιδα ἡλικίαν, και ἡ Κλεοπάτρα δὲν θά ἐμενε χῆρα πρὸ τῆς ἡλικίας τῶν τριάκοντα πέντε ἡ τεσσαράκοντα ἐτῶν.

Ἡ ἐξαιρετος γυνὴ μετεχειρίσθη ἅπασαν τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, ἵνα μεταπέσῃ τὴν ἀνεψιὴν της, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἡ νέα κόρη τῆς διηγήθη ὅ, τι ὑπέφερον ὑπὸ τὴν στέγην τῆς

ἀδελφῆς της και τῆ ὑπέδειξεν, ὅτι ἠναγκάζετο νὰ πράξῃ τοῦτο, ἵνα ἐλευθερωθῇ ἐκ τῶν χειρῶν ἐκείνης.

— Ἡμεῖς, θεῖα μου, ἐνυμφεύθητε τὸν ἄνδρα, ὃν ἠγαπάτε, τῆ εἶπεν ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἡ θεῖα Βλακτώφ τῆ ὑπέδεικνεν, ὅτι θά ἦτο προτιμότερον νὰ περιμείνῃ μέχρῃς οὐ εὖρη σύζυγον ἀνάλογον εἰς τὴν ἡλικίαν της, ἄλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ τὸ πράξω!...

Πλὴν ἡ αὐτοκράτειρα ἀπεδοκίμασε περισσότερο πάντων τὸ δυσανάλογον τοῦτο συνοικεσίον. Ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τῆς μεγαλειότητος της δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ συνοικεσίον, ὅπερ καθ' ὅλα ὡμοίαζε πρὸς ἐμπορικὴν συναλλαγὴν. Ἀγνοοῦσα δὲ ὑπὸ ποίας ἀπελπιστικὰς περιστάσεις ἠναγκάσθη ἡ Κλεοπάτρα νὰ τὸ δεχθῇ ὡς μὸνῃ σωτηρίαν, ἐφαντάζετο, ὅτι σκοπός ἦτο ἡ ἀπόλαυσις πλοῦτου. Συνεπὸς ἐκάλεσε παρ' ἑαυτῆς τὴν δεσποινίδα τῆς τιμῆς και τῆ ἐλάλησε με ὅλην τὴν ἐλικρίνειαν.

— Δὲν κλάνετε καλῶς, τῆ εἶπεν. Ἄν ἔχετε ἀπόλυτον ἀνάγκη νὰ νυμφεῖσθε, δύναμαι νὰ σὰς εὖρω ἀναλογώτερον τῆς ἡλικίας σας και τῆς θέσεως σας σύζυγον.

— Ἡ ἀγαθότης τῆς μεγαλειότητος σας με συγκινεῖ, ἀπεκρίθη ἡ Κλεοπάτρα. Ὁ κόμης τοῦ Νεουτρόφ εἶνε εἰ τῶν φίλων ἐκείνων, οὐς πολὺ σπανίως δύναται τίς νὰ συναντήσῃ ἐν τῷ βίῳ. Εἶμαι βεβαία, ὅτι θά γίνω εὐτυχῆς, προσπαθούσα νὰ ἐκτελῶ τὸ καθήκόν μου, ὡς σύζυγός του.

— Ἄλλὰ, δεσποινίς, ἀνέκραξεν ἡ αὐτοκράτειρα, ἄλλο εἶνε νὰ εἶνε τις φίλος, και ἄλλο σύζυγος.

Ἡ Κλεοπάτρα ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀπαντήσεως ταύτης τὴν ἐξώργισε, καθ' ὅτι τῆ εἶχε καταστή τσοῦτον συγγῆ. Ὡστε εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἀντιτάσῃ τὴν οἰγὴν πρὸς αὐτὴν.

— Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ ἐλπίζεται εἰς τὴν ἀρωγὴν μου, ἂν σὰς συμβῇ ποτὲ νὰ συναισθανθῆτε τὸ σφάλμα σας, προσέθηκεν ἡ αὐτοκράτειρα ξηρῶς. Δύναται τις νὰ λυπηθῇ τὰς γυναίκας, ὅσαι ὑποφέρουν ἐκ τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς τῶν συζύγων των, ἀλλ' ὑμεῖς εἰδοποιήθητε καὶ ἂν ἐπέλθῃ ποτὲ ἡ μεταμελεια δὲν θά ἔχετε νὰ αἰτιάσθε ἡ μόνον ὠμὰς αὐτῆν.

Τὰ δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τὰ βλέφαρα τῆς Κλεοπάτρας. Ἦτο τῶντι σκληρὸν νὰ τῆ λαλῶσι τοιουτοτρόπως, ἐνῶ αὐτῇ οὐδὲν ἄλλο ἐπιθῆμει, ἡ νὰ θάψῃ τὴν νεότητά της και τὰς κοῦφὰς ἐλπίδας της, ὑπὸ τὰς ἡθικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ γάμου τούτου.

— Ἀς με συγχωρήσῃ ἡ μεγαλειότης σας, εἶπε, χωρὶς νὰ προσπαθῆσῃ ποσῶς νὰ μετριάζῃ τὴν συγκινήσιν της. Γινώσκω τί πράττει, και τὸ πρᾶττα εὐχαριστῶ. Ἰσως ἡ μεγαλειότης σας, ἣτις καθορᾷ τὰ πάντα, παρετήρησεν, ὅτι ὀλίγον προσέχω εἰς τὰς περιποιήσεις τῶν ἐρωτοτρόπων... Ἄλλ' ὁ βίος μου ὑπῆρξε δυστυχῆς... Καὶ μετὰ τοῦ γάμου και τοῦ μοναστηρίου, ἐγὼ ἐπροτίμησα τὸν γάμον.

— Ὅστις θὰ σὰς ἀναγκάσῃ, ἴσως, ἡμέραν τινὰ νὰ δεχθῆτε, ὅ, τι περιφρονεῖτε σῆμερον, διέκοψεν ἡ αὐτοκράτειρα μετὰ τινος

πικρίας. Ὅπως ὁποῖτε, ἂν ἔχῃ οὕτω, εἰσθε ἦττον ἐνοχος... Καὶ ἐν τούτοις θά προετιμὴν νὰ ἐμένετε εἰστέ μετὰ τῶν δεσποινίδων μου... Εἶσθε ἐλευθερά ὅμως και ὁ Θεὸς νὰ σὰς βοηθῆσῃ.

Ἡ φωνὴ τῆς αὐτοκρατειρας εἶχε μαλακχθῆ ὀλίγον. Ἡ Κλεοπάτρα ἠσπάζθη τὴν χεῖρά της εὐσεβάτως και ἐξῆλθεν ἡρέμως και ὑπερηφάνως.

ΙΒ

Ἡμέρα τῆς τελέσεως τῶν γάμων ὠρίσθη ἡ 16ῃ Ἀυγούστου, και ὁ Νεουτρόφ ἐπεμψε πρὸς τὴν μνηστῆν του τσοῦτον πλοῦσιον γαμήλια δῶρα, ὥστε ἐποίησαν μέγαν κρότον καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν τῆς Πετροῦπολεως.

Εἰς μὴν ἐν τούτοις παρέρχεται ταχέως, ἡ βραδείως, ἀναλόγως τῆς προσδοκίας τῶν ἀτόμων. Διὰ τὸν Νεουτρόφ και τὴν Κλεοπάτραν, αἱ τριάκοντα αὐτὰς ἡμέρας διέρρυσαν ἀργότατα, διότι ἠναγκάζοντο νὰ ὑπομῆνωσι καθ' ἅπασαν αὐτῶν τὴν διάρκειαν τὰς εὐφυλογίας και τοὺς σαρκασμούς τοῦ κόσμου, ὃν τὸ κατ' ἐξοχὴν θῆμα ὑπῆρξεν ἡ Κλεοπάτρα, ἣτις ἠναγκάζετο νὰ ὑποκρίνηται, ὅτι δὲν ἐνόει τὴν διπλῆν ἔνοιαν τῶν πρὸς αὐτὴν ἀποτεινομένων φράσεων.

Ὡς πρὸς τὸν κόμητα τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἄλλως, διότι ἐφρόντιζον νὰ συμπεριφερόνται μετὰ μείζονος προφυλάξεως πρὸς αὐτόν, γνωρίζοντες, ὅτι δὲν ἴστανετο καὶ οἱ αἰ συνηθείς ἀπαντήσεις του εἰς αὐτὰς ἀστεϊότητες, ἡσαν ραπίσματα και σπαθισμοί. Ἄλλ' οὗτῶς ἦσαν ἡ εἰρωνεία ἐξετοζεύετο κατ' αὐτῶν ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῶν φιλοφρονήσεων και τῶν συγχαρητηρίων.

Ὁ Καμουτζίπ πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῶν γνωρίζοντων αὐτόν, ἐτήρησεν ἄκραν σιγὴν. Δὲν ἦτο βεβαίως, διότι ἡ στάσις τοῦ κυρίου του τοῦ μεγάλου δουκὸς τοῦ τὸ ὑπηγώρου, καθ' ὅσον ὁ χαρακτῆρ αὐτοῦ πολὺ ἀπέχεν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποβάλλεται εἰς τὴν θέλησιν τῶν ἄλλων.

Ἦτο διότι ἐπασχεν ἐνδομύχως, διότι ἀληθῶς ἠγάπα τὴν Κλεοπάτραν. Ἄλλως τε εἶχε ἀκολουθήσῃ ἐκ τοῦ στρατῆν τὴν πρόδον αὐτῆς εἰς τὴν εὐνοιαν τοῦ μεγάλου δουκὸς και συνεμερίζετο κάπως τὰ ὄνειρα τῆς φίλης του.

Δὲν ἐσκέπτετο βεβαίως, ὡς ἐκείνη, ὅτι ἦτο δυνατὸν ὁ μέγας δοῦξ νὰ τὴν ἀναβιβάσῃ ἐπισήμως εἰς τὴν θέσιν συζύγου, ἀλλ' ἐνόμιζεν, ὅτι μυστικὸς γάμος δὲν ἦτο πάντῃ ἀπιθάνος, καθ' ὅσον μάλιστα καλῶς ἐγνώριζε τὰς ρομαντικὰς τάσεις τοῦ κυρίου του.

Και ὅμως πάντα παρεδράμον! Τὸ δὲ χέριστον πάντων δὲν ἐγνώριζε πῶς συνέβη, ὥτε τὰ πρᾶγματα νὰ λάβωσι τοιαῦτην ὀπῆν. Ὁ Βορις οὐδὲν τῷ εἶλγεν και ἡ Κλεοπάτρα τὸν ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς, ὥτε ὁ ἐπιτήδειος ἀυλικὸς ἐνόμιζεν, ὅτι τὸ φρονιμώτερον μέτρον ἦτο νὰ σιωπῆσῃ και νὰ περιμείνῃ και αὐτὸς ὡς οἱ λοιποὶ τὴν 16 Ἀυγούστου.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Ἐγένετο ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἡ ἐναρκις τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς ὀρκιζομένων τῶν βουλευτῶν και καταρτιζομένων τῶν ἐξελεγκτικῶν τμημάτων. Ἀνεχώρησε δι' Αἰγύπτου εἰς τὰς Ἴνδοιας ὁ βασιλόπουλος Γεώργιος, συνοδουόμενός ἐν ἐπί τινος ἡμέρας διαμείναντα ἐν Ἀθῆναίς Τσαρβιτς Νικόλαος. Ἐπίσης ἀνεχώρησαν εἰς Πετροῦπολιν ἡ Μεγάλη Δούκισσα Ἀλεξάνδρα μετὰ τοῦ συζύγου της Μ. Δουκὸς Παύλου. Ἀφίκετο εἰς Ἀθῆνας ὁ κ. Ν. Φιλιππίδης, ὁ γνωστός διὰ τὴν μαρτυρικὴν ἐν Φεζάν ἐξορίαν του. Οἱ ἐνταῦθα Μακεδόνες ὑπεδέχθησαν αὐτόν ἐν τῷ αὐθιρ σταθμῷ, οἱ δὲ φοιτῆται ἐπέσκηψαν αὐτόν ἐπὶ τῆ ἑν σάματι. — Διαρτίσθησαν νομάρχαι: Ἀττικῆς και Βοιωτίας ὁ κ. Ἐπαμ. Σακελλαρόπουλος, Λακωνίας ὁ κ. Γ. Λαδοπούλος, Ἀργολίδος και Κορινθίας ὁ κ. Χαρίλαος Τζαννετάκης, Ἀχαΐας και Ἠλίδος ὁ κ. Στάμος Μακρῆς και Λαριστιῆς ὁ κ. Ἰω. Πατακωτόπουλος. — Αἱ ἐργασίαι τῆς διαπλάνουσεως τοῦ πορθμοῦ Εὐρίπου ἐξακολουθοῦσιν. Ἡ ἐσκαφὴ τῶν χωμάτων ἀπρόστρων τῶν πλευρῶν ἀπετελέσθη ἤδη, κατῆρηθησαν δὲ μεχρι τῆς ἐπιφανείας σχεδὸν τῆς θαλάσσης ἀμφοτέρω τὰ κρηπιδώματα, ἐφ' ὧν ἐστηρίζετο ἡ παλαιὰ γεφυρὰ. — Προσηνεχον ὑπὲρ τῶν ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλονικῆς πυρκαϊῆς παθόντων τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν: Οἱ ἐν Πιραιοῖς ἐνομοειδῆς δρ. 10,520, οἱ ἐν Ρουμανίᾳ δρ. 5,235, οἱ ἐν Πετροῦπόλει φρ. 1,061, οἱ ἐν Φίλιππουπόλει φρ. 1,474, οἱ ἐν Βουλβῆ φρ. 7,7, οἱ ἐν Ἀδεν φρ. 455, οἱ ἐν Βρενδὴσι φρ. 518.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Κατὰ τηλεγραφικὴν ἐκ Σαιν-Ναζαίρ εἰδῆσιν ἡ ἐκ γάλλων ἀξιωματικῶν ἐπιτροπὴ παρέλαβε χθεὲς ὀριστικῶς τὸ νσον Ἑλληνικὸν ναυηκτον Ἰνδρα. Ἡ οἰκονομικὴ κατὰστασις ἐν Λονδίνο ἐμπνεῖ ἀνησυχίας, τὸ μὲν ὅνεκα τῆς ἐπάπειλούμενης πτωσεως τοῦ μεγάλου τραπεζιτικοῦ οἴκου Βιτριγκ, τὸ δὲ ὅνεκα τοῦ ἐκπεσοῦ τῶν ἀξιών τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. — Βεβαίωται: δεῖ συνεφώνησαν αἱ δύο ἐν τῇ ἀδελφότητι τοῦ Παναγίου Ἰάρου τῶς διαστάμεναι μερίδες περὶ ἐκλογῆς ὡς πατριάρχου Ἱεροσολύμων τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Γερασίμου· ἐκείνους δὲ ἀποδεχόμενον τὴν μεταθεσιν ἐπίκειται προσεχῶς ἡ ἐκλογὴ. — Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Καίρου ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ, Ρωσικὴ και Γαλλικὴ κοινότητες προπαρσκαεάζουσι λαμπρὰν ὑποδοχὴν εἰς τὴν Τσαρβιτς και τὴν πρίγκιπα Γεωργίον τῆς Ἑλλάδος. — Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Ὀυδουρᾶς ἐν Ἀμερικῇ καταπνίγη και οἱ ἀρχικοὶ αὐτῆς ἀνευ δίχως ἐστοῦ, ρεχίσθησαν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀγγέλλεται, ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἐκδοθήσεται ἡ ἀπο πολλοῦ προαγγελθεῖσα ἐπίσημος και διεξοδικὴ ἔκθεσις περὶ τῶν ἐν Ὀλυμπία ἀνασκαφῶν, συνετελεσθεῖσα τῇ ἐποπτεῖα κι ἐπιμελεια τῶν καθηγητῶν Κυορτίου και Ἀδελρ. Θά ἀπαρτίετῃ δὲ ἐκ πέντε τόμων εἰς μέγεθος τετάρτου, περιεχόντων τὸ κείμενον, και ἐκ τόμων ἐξ εἰς folio, περιεχόντων τοὺς πίνακας, τοὺς τυπογραφικῶς χάρτας και ἄλλα παντοία διαγράμματα. Συντάκται τοῦ ἀληθῶς τεραστίου ἐργοῦ, εἶνε ὁ καθηγητῆς Κυορτίος, ὅστις θά διαλάβῃ ἐν γένει ἐπερὶ τῆς ιστορίας τῶν Ὀλυμπίων και ἰδία περὶ τῶν γενομένων ἀνασκαφῶν ὁ καθηγητῆς Φουρδαινίηρ, ὅστις θά περιγράψῃ τὰ ἀγαλμάτια, ὧν τὰ κάλλιετα (71 τὸν ἀριθμὸν) θά εἰκονισθῶσι δι' ἡμισυπιῶν· οἱ καθηγητῆ ἀντιμετβεργερ και Ποῦρ γολδ, οἵτινες θά διαλεχθῶσιν τὰς ἐπιγραφὰς· ὁ ἀρχιτέκτων Δαίρπφελδ, διὰ τὸ ἀρχιτεκτονικὸν μέρος ὁ καθηγητῆς Τρέυ διὰ τὰς λιθογραφίας κτλ. Τῶ ἀντίτιμον τοῦ πολυτελεστάτου τούτου πονήματος ὠρίσθη εἰς χίλια διακόσια πενήκοντα φρ. — Ὁ ἐν Βενετῖα ἀρχιμανδριτῆς Κ. Σ. Νικολάουρας, μεταφράσας εἰς τὸ ἱταλικὸν τὴν θεῖαν λειτουργίαν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἐξέδοτο

αὐτὴν μετὰ τοῦ πρωτοτύπου και ἐξιολόγων σημειωσεων. — Νέον δρᾶμα συνεπλήρῳσεν ὁ Σαρδου, ὅπερ και ἀνέγνωσεν εἰς τὸς ἠθοπολοῦς τῆς Γαλλικῆς Κῶμωδίας. Τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται Θερμιδῶρ και εἶνε περιπαθὴς ἀφήγησις τῆς πτωσεως τοῦ Ροδωσιερίου.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Κατὰ τὰς ἐν Πειραιεὶ ἐνεργουμένης ἀνασκαφῆς τοῦ αἰθηροδρόμου Πειραιῶς—Λαρίσης, ἀνευρέθησαν, πλὴν τῶν πρὸ ἡμερῶν ἀντικειμένων και τὰ ἐξῆς ἄλλα: Λοῦτροφόρος ὕψους ἐνὸς περὶπου μέτρου και ἡ ὅλαιμος εἶνε τετρασμορμῶνος εἰς δύο, ἐλλεμπεῖ δὲ ἡ βάσις. Φέρει παράστασιν ἀνδρὸς γενειώαντος καθήμενου και δεξιουμένου ἄλλων. Ἐγγὺς τοῦ αὐτοῦ χωροῦ ἀνευρέθησαν θραυσθεῖσαι και δύο ἐνεπίγραφοι στήλαι, ἡ μὲν ὕψους 0,83 και πλάτους 0,32, ἡ δὲ ὕψους 0,95 και πλάτους 0,30. Ἡ πρώτη φέρει ἐπιγραφήν:

ΕΥΝΟΙΣ ΧΡΗΣΤΗ

ἡ δευτέρα δὲ τὸ ὄνομα

ΚΑΛΛΙΜΑΧΗ

Εἰς τινα δὲ παρὰ τὴν αὐτὸν χωρὸν ἀγρὸν ἀνευρέθη προεζέχον τοῦ χωματός τεμάχιον ἐπιτυμβίας στήλης ὕψους 0,13 και πλάτους 0,11 φερὸν λέιψανα ἐπιγραφῆς:

ΔΡΑΦ..... ΔΙΦ.....

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΠΕΡΙΕΡΓΑ—ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ δανικὴ κυβέρνησις ὠρίσεν 250,000 φράγκων, διὰ τὴν ἐξερευνησιν τῶν ἀγνώστων ἐπὶ ἀκτῶν τῆς ἀνατολικῆς Γροιλανδίας.

Ἡ ἀποστολὴ θά ἀναχωρῆσῃ τὸν Μάιον τοῦ 1891 ἐκ Κοπενάγηει και θά ἐκπελθῇ κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1893, ἔχει δὲ διπλοῦν σκοπός: 1ον. Νὰ ἐξερευνησῇ τὸν μυχθὸν τοῦ φραγκίσκου Ἰωσήφ, αἰ. δὲ δὲν ἠδύνηθη νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ δευτέρα γεωμετρικὴ ἀποστολὴ τοῦ Βορείου Πόλου, πρὸς: δεῖ και τῶν παρακειμένων ἀκτῶν ἄχρι τοῦ ἀνωττηρίου ἀρούρητηρ.

2ον. Νὰ ἐξερευνησῇ και ἐξετάσῃ προσεκτικῶς τὸ μέγεθος τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Γροιλανδίας, τὸ κείμενον πρὸς τὸν πόλον τοῦ πο.θ.μ.οῦ Σκόσσου, ἄχρι τοῦ Α. ουγγυάργαλι, ἣτις τὴν μετὰ τῶν 66ο και 78ο τοῦ Β. Πλ. χωρῶν, ἣτις εἶνε ὄλων ἀγνώστος ἐστ.

Ἄκρι τοῦδε εἶχομεν τὸ τηλεσκόπιον, τὸ σθηθεσκόπιον, τὸ μικροσκοπίον κτλ. εἰς ταῦτα τὴν πρᾶσθετα και τὸ νεοστὲ ἐφευρεθῆν ὁ ροϋματὸσκόπιον, ἐργαλεῖον ὀφέλιμον, οὐ μόνον εἰς τὰς γεωλογικὰς σπουδὰς, ἀλλὰ και εἰς τὴν μηχανικὴν ἐν γένει, διὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ ἐξάρτου. Το ἔργαλεῖον τοῦτο ἐφευρεθῆ ἐσχάτως ἐν Γαλλίᾳ ὑπο τοῦ κυρίου Τρουβῆ, γνωστοῦ ἐκ πολλῶν ἄλλων ἐφευρεθῶν βραχίζομένων ἐπὶ τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ἡλεκτροῦ.

Τὸ ροϋματὸσκόπιον ἀποτελεῖται ἐξ ἡλεκτρικοῦ φακοῦ μεγίστης φωτεινῆς ἐντάσεως, ποιεργόμενου ἐν κενὸν ἀέρι θῆκη. Αἰ φωτεινὰ ἀκτίνες δέρονται διὰ παχυτάτης ὁπίου, ὥστε ὁ φακὸς καταβιβάσόμενος ἐν τινι ὀρύγματι φωτίζει βαθμυδὸν αὐτὸ ἄχρι τοῦ πυθμένος.

Τὸ μηχανήμα τοῦτο δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἄχρι βάθους 200 ἢ 300 μέτρων.

Τῷ 1894, συμπληροῦνται 1000 ἐτα, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ Ὀγγυρία ἀπετέλεσεν ἰδιαιτέρον κράτος. Ὅπως ἐπὶ τᾶσσι τὴν ἀμειτηρηθῆσα αὐτῆν, οἱ Ὀγγυροὶ παράσκουσιν καὶ νὰ τελεῶσι μεγαλοπρεπεστάτους ἐορτάς και νὰ ἀνεγεῖρωσι Πάνθειον και κολοσιαίον μνημείον ἐπὶ τοῦ ὕψους τῆς Βοδοῆς: θά ἐγκανίωσι δὲ τὴν μεγάλην κηφροπόλιν τῆς Πέσσης, ἣτις κτίετῃ ἀπὸ τριακονταετίας.

Ἡ Γεωγραφικὴ Ἐταιρεία τῆς Κοπενάγηει ἀπένεμε, παρουσία τοῦ βασιλέως και τοῦ πρίγκιπος Βαλεδουρου, χρυσοῦν μετάλλιον εἰς τὸν ἐξερευνητὴν Νάουσιν, εἰς ἀμοιβὴν τῶν ἐπιτηρήσεων, τὰς ὁποίας παρέσχεν εἰς τὴν ἐπιστῆμην ἐπὶ τῶν ταξιδιῶν, δι' οὗ ἀνεκάλυψε τὴν Γροιλανδίαν ὁ κ. Νάουσιν, ἀφού ἐξεφίρεσε τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ, ἀνήγγειλεν, ὅτι πρόκειται νὰ κλεύσῃ εἰς τὸν Βόρειον Πόλον κατὰ Ἰουλίον 1897.

Οἱ Κινεσοὶ πολλὰ ἐτα πρὸ Χριστοῦ μετεχειρίζοντο τραπεζικὰ γραμμάτια ἐκ δρυμκτός. Ἐκτος δὲ ἠλυδάζαν τὸ σύστημα τῶν και οὐδέποτε ἐπεκρίθησαν ἐν Κίνα ὀρισμένον νομισματικὸν σύστημα. Τὰ δολάρια τοῦ Μεξικῶ, τὰ ἰαπωνικὰ και ἄλλα ἐνεα νομίσματα, ἦσαν τὸ τρέχον νομισμα ἐνὸς τοῦ κράτους. Ἄλλ' ὅταν Κινεσοὶ εἶχε νὰ πληρῶσῃ χροσ: εἰς ἄλλον, εἶδεν αὐτῷ τεμάχια ἀκαταργῶ τοῦ ἀργύρου.

Πρὸ τῶν ἐτῶν ὁ ἀντιβασιλευὸς Τσῆν-Τσι Τούγκ ἠγώρασεν ἐν Ἀγγλίᾳ μηχανὰς πρὸς ἐκτύπων νομισμάτων, αἵτινες και ἐτέθησαν ἤδη εἰς ἐνῆρκειαν. Ἄλλὰ τὸ νῆον σύστημα δὲν ἀπέκτεσεν ἐξ ἀρχῆς μεγάλην δημοτικότητα, ἀνεπτύχθη δὲ ἰκανὴ ἀντιστάσις, ἣτις ἠνάγκασε τὸν ἀνοκράτορα, νὰ ἐκλήσῃ δατάγμα ἐπιβᾶλλον τὴν χρῆσιν τοῦ νομίσματος, τοῦ ὁπολοῦ ἡ ἀξία εἶνε σημειωμένη ὑπαισθεν, και ὄριστον ποινὰς διὰ τοὺς ἀπειθοῦντας.

</

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Ἠθικά καθήκοντα τοῦ στρατιώτου, διδάγματα καὶ παραρεγγίματα ὑπὸ τοῦ ταγματάρχου Ε. Ποαρώ. Μετάφρασις ἐλευθέρᾳ μετὰ παραδειγμάτων ὑπὸ Π. Ι. Κοντογιάννη λοχαγοῦ. Ἐκδόσις Β — Μπαρτ καὶ Χίρστ ἐκδότης.

Corpus Juris Civilis ἐκ μεταφράσεως. Η. Λιακοπούλου. Πανδέκται. Τεύχ. 54. — Ἐκδότης Ἀνάστης Κωνσταντινίδης.

Λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικὸν ἐκδιδόμενον ἐπιμελείᾳ Ν. Γ. Πολίτου Τόμ. Β φυλλ. 12 (Ἀρσένιον — Ἀρχέλαος). Μπαρτ καὶ Χίρστ ἐκδότης.

Mittheilungen des Kaiserlich deutschen Archaeologischen Instituts Athenische Abtheilung Funfzehnter band drittes heft.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΑ

Τὴν ἐμπέραν τῆς αὔριον ὁ ἐκ Μόσχας λόγιος κ. Ἰωάννης Πετρόφ θέλει ἀναγνῶει ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἐταιρείας τῶν Φίλων τοῦ λαοῦ, σελίδας τινὰς τοῦ νέου ἔργου αὐτοῦ ἱστορικῆς καὶ ἐθνολογικῆς Ἀτλαντος τῆς Μακεδονίας.

Μοναδικὴ καὶ ἐπίσημος εὐκαιρία.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΙΘΑΡΑΣ

Ὁ πρόεδρος τῶν Ἑλλήνων μουσικῶν καὶ ἑξοχὸς κιθαριστῆς κ. Σπυρ. Εὐντας ἀρκεταὶ ἐν τῷ οἴκῳ του σειρᾶς μαθημάτων κιθάρης (cours) δις τῆς ἐβδομάδος ἀντὶ δρ. 6 κατὰ μῆνα. Ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν ταῦτα εἰς τοὺς κ.κ. φοιτητάς. Ἀπευθυντέον ὁδὸς Μπότση 1.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΦΑΚΕΛΩΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΧΑΡΑΚΤΑΙ
ΕΠΙ ΜΕΤΑΛΛΩΝ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΣΦΡΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΚΕΦΑΛΩΝ Monogrammes Σφραγίδες ἐξ ἐλαστικού παντός εἶδους

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΕΡΓΑΜΕΙΑ
ΚΑΡΤΟΝΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
ΚΑΡΤΕΣ ΑΛΒΟΥΜΙΝΕ
ΚΑΡΤΕΣ ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΦΑΚΕΛΟΙ
ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ
ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

ΣΤΑΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ
ΣΑΠΟΝΕΣ ΑΓΓΛΙΚΟΙ
ΜΕΛΑΝΟΒΥΞΙΑ
Τὸ καλύτερον ἔμπροσθεν ἐν Ἑλλάδι ΚΑΤΑΣΤΙΧΑ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Α. 30
ὁ στίχος ἢ ἀποκοπή.

Γ. ΠΑΜΠΑΝΟΣ
Ὁδοντοατρός
Ὁδ. Πατησ. 9

ENGLISH FASHIONS
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΙΛΩΝ ΣΟΦΙΑΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

Ἰπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κυρίας Σοφίας Ἀυγερινῆς, ἀγγλίδος τοῦ γένους, αἱ θυγατέρες αὐτῆς Ἰωσήφίνα καὶ Μαίρη, ἐν Λονδίῳ γεννηθεῖσαι καὶ ἀνατραφεῖσαι, σπουδάζουσαι δὲ εἰδικῶς τὴν ραπτικήν, τὴν κοπτικήν γυναικείων φορεμάτων καὶ τὴν πιλοποιάν, καὶ τελειοποιηθεῖσαι ἐν Παρισίοις, ἔδρυσαν ἐνταῦθα ἐργοστάσιον πρὸς τὴν βορείαν γωνίαν τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας εἰς τὸ ἀνω πάτωμα τῆς οἰκίας Βελεγρά Ἐργασία τελεία καὶ ἀληθῶς ἀγγλική.

ENGLISH FASHIONS

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΓΩΑΝΟΥ Γ. ΠΕΣΜΙΖΟΓΛΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝ.
ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ

Ἀναδέχεται τὴν ἐκτέλεσιν πάσης χρηματιστικῆς καὶ ἐμποροπραγματικῆς ἐπιμερήσεως ὑπὸ συμφερωτάτους ἔρους. — Προσφέρει καὶ ἐξοπράττει ἐπιταγὰς καὶ τοκομερίδια ἐπιτοπίως, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ. — Ἐκδίδει ἐπιταγὰς καὶ συναλλάγματα μικρῶν καὶ μεγάλων ὀσῶν διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Αἰγύπτου, διὰ τὴν Εὐρώπην, Τουρκίαν καὶ Ἑλλάδα. — Ἐκτελεῖ πάσαν παραγγελίαν ἐπὶ ἑλληνικῶν χρεωγράφων, κάμνει προκαταβολὰς ἐπ' αὐτῶν, καὶ πωλεῖ λαχειοφόρους ἡμολογίας τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος μὲ μνηνιασθεὶς δόσεις καὶ ἐπ' ἑτησίῳ τόκῳ 6-8 ο/ο — Κάμνει προκαταβολὰς ἐπὶ βαμβακίων καὶ ἄλλων ἐμπορευμάτων, καὶ ἀναδέχεται τὴν ἀγοραπωλησίαν αὐτῶν ἐπιτοπίως καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας» ἐξεδόθη

ΣΚ. Σ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ἡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΩΝΥΜΟΥ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΑΤΕΡΩΘΕΝ ΤΟΥ ΚΟΛΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΟΣΗΟΡΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΩΝ ΑΥΤΗΣ

Τρεῖς ὀγκώδεις τόμοι

Τοῦ πολυτιμοτάτου τούτου συγγράμματος συνεπληρώθησαν δι' ἀνατυπώσεως τοῦ Α' τόμου, ὅστις εἶχεν ἐξαντληθῆ, ὀλίγα ἀντίτυπα, ἅτινα ἐξεδόθησαν εἰς πώλησιν ὑπὸ τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας»

Ἡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς ὀγκώδεις τόμους μεγάλου σχήματος, οἵτινες κοσμοῦνται ὑπὸ πολλῶν καὶ λαμπρῶν ἐκδόσεων ἐν Παρισίοις ἐξέστρασμαίων καὶ ὑπὸ δύο μεγάλων τυπογραφικῶν πινάκων, παραστάσεων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸν Βόσπρον καὶ τὰς Πρυγαιονήσους. — Εἶνε ἡ πληρεστάτη, ἀκριβεστάτη καὶ λαμπροτάτη περιγραφή καὶ ἐξιστόρησις, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὄντως ἐθνικὸν ἔργον.

ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις δρ. 30. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 35.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 35.

Πωλεῖται καὶ χωριστὰ μόνος ὁ ἀνατυπωθεὶς Α' Τόμ. ἀντὶ δρ. 12, ὡς καὶ μόνος ὁ Γ' ἀντὶ τῆς αὐτῆς τιμῆς

Πᾶσα αἰτήσις συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτίμου, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Γ. Καρδόνην, διευθυντὴν τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας» εἰς Ἀθήνας.

Εἰς τὸ αὐτὸ βιβλιοπωλεῖον εὕρισκονται.

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ Ἱστορικαὶ Πραγματεῖαι, τὸ ἀναρτήτην συμπλήρωμα τῆς πεντατόμου ἱστορίας τοῦ ἴδιου συγγραφέως δρ. 4.

ΒΟΗΘΕΙ ΣΑΥΤΟΝ. Τὸ κατ' ἐξοχὴν β βλίον τῶ βλίου, ἐξ οὗ δύνανται τινεὶ νὰ λυθῶν πολυτιμοὺς ὁδηγίας εἰς πρόβον καὶ εὐδοκίμειον ἐν τῇ κοινωνίᾳ δρ. 2,50

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ Συλλογὴ ποικιλωτάτων παιγνίων, αἰνιγματικῶν, προβλημάτων κτλ. πρὸς διασκέδασιν πάσης συναναστροφῆς. δρ. 2 (Ὁ νέος Κατῆλλος τοῦ Βιβλιοπωλείου πέμπται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτουμένα)

ΑΡΘΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΑΦΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Τμήμα Πειραιώς-Κορίνθου-Πατρῶν

	1	3	33		2	4	32
Πειραιεὺς ἀν.	6.30 π.	11.10	12.30	Πάτραι ἀν.	6.45 π.	11.30	—
Ἀθήναι »	7.—	11.45	1.—	Αἴγιον »	8.25	12.46	—
Κορίνθος ἀφ.	9.59	2.55	4.17	Κορίνθος »	12.—	4.25	6.50 π.
Αἴγιον »	1.36	6.15	—	Ἀθήναι ἀφ.	3.07	7.25	10.10
Πάτραι »	2.55	7.55	—	Πειραιεὺς »	3.35	7.55	10.40

Τμήμα Κορίνθου-Ναυπλίου-Μύλων

Κορίνθος ἀν.	3.20 μ. μ.		Μύλοι ἀν.	7.40 π. μ.
Ἄργος ἀφ.	5.30 »		Ναύπλιον »	8.45
Ναύπλιον »	6.05 »		Ἄργος ἀφ.	9.20
Μύλοι »	6.08 »		Κορίνθος »	11.30

Τμήμα Πατρῶν-Πύργου ἀπὸ 1 Αὐγούστου

	π. μ.	μ. μ.	μ. μ.		π. μ.	μ. μ.	μ. μ.
Πάτραι ἀν.	7.—	3.45	5.10	Πύργος ἀν.	6.40	3.15	4.30
Ἀχαΐα ἀφ.	7.50	4.28	6.15	Γαστούνη »	8.01	4.26	6.17
Μανωλάς »	8.50	5.20	7.25	Ἄργος ἀφ.	8.24	4.0	6.45
Ἀχαΐα »	9.23	5.50	8.05	Ἀχαΐα »	8.27	4.53	6.— π.
Ἀχαΐα ἀν.	9.26	5.53	6.20 π.	Μανωλάς »	8.57	5.26	6.37
Γαστούνη »	9.50	6.16	6.46	Ἀχαΐα »	9.47	6.25	7.51
Πύργος »	11.15	7.40	8.30	Πάτραι ἀφ.	10.30	7.15	8.55

Αἱ ἀμαξοστοιχίαι 33 καὶ 32 ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐναλλάξ. Τοπικαὶ ἀμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην εἰς ὅλα τὰ τμήματα.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΑΘΩΝΗ